

ŘÍM. 3,10 - 20

2

1980

živá
SLOVA

BIBLE JEDINEČNÁ KNIHA SVĚTA

Jedinečná svým vznikem. Autorem Bible je sám Bůh. Postupně pověřil jednotlivé pisatele (je jich přes 40), zmocnil je svým Duchem sv., vyučil a vedl, aby zaznamenali Jeho vůli a plány, Jeho zásahy do dějin lidstva a Jeho program – cestu záchrany hříšného člověka, dílo spasení, uskutečněné v Pánu Ježíši Kristu. První písemné záznamy této knihy byly učiněny asi 1500 let před n. l., poslední kniha Zjevení – byla napsána asi 100 roků po narození Kristově.

Jedinečná svým obsahem. Bible je pokladnice Božích zaslíbení, nejvzácnějších pravd, nejryzejší moudrosti a sterých příkladů a naučení. Je převzácným Božím darem, nejpoutavější knihovnou (obsahuje 66 knih), lékárnou duší, nejmodernejší zbraní v boji s hříchem a pokušením, nejspolehlivějším průvodcem na cestě života, předivným oknem do duchovního světa, ukazatelem cesty spasení, veleslavnou písni o Boží lásce. Svou autoritu si Bible uhájí sama svou vnitřní silou a osobitou útočností na srdece a svědomí člověka. Její čtenář se musí rozhodovat pro Boha a pravdu anebo proti nim; pro Boží lásku nebo pro Boží soud, pro věčný život nebo věčné zahynutí.

Jedinečná svým posláním. Bible není náboženská čítanka, učebnice humanity, mravoučná příručka, kontrolní pomůcka sociologů a mírovrců, ani pouhý historický dokument. Má vyšší poslání: Ukázat člověku cestu k Bohu – cestu spasení. Odpovídá na ústřední otázkou lidské duše: „Co mám činiti, abych byl spasen?“. Proto od samého začátku ukazuje na Ježíše Krista, který byl zaslíben a předobrazem zvěstí Starého Zákona a jako Boží Syn poslán a zjeven podle svědectví Nového Zákona. Zvláště v evangelích vidíme Krista jako poníženého služebníka, jako trpícího Božího beránka a oslaněného Pána nebes i země. ON je středem i osou, základem i obsahem celé Bible.

Jedinečná svou tvůrčí pomocí. Biblia vděčíme za všechnu křesťanskou kulturu. Vychovává nejlepší charaktery, rodiny, tvoří a buduje společenství nových lidí, je hlavním pilířem lidské morálky a opravdového křesťanského života. Měla by být v každé knihovně, na každém stole, aby působila svým obsahem na každé srdce a řídila myšlení, slova i činy každého z nás.

|| Známe všichni tuto jedinečnou knihu? Máš ji i ty? Čti ji tedy pravidelně, s modlitbou, soustavně a s vědomím, že Bůh mluví jejím slovem osobně k tobě. Díky Jemu za tuto převzácnou Knihu knih!

podle pram. SI

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

ACHITOFEL

Nemám v úmysle prikrášľovať a rehabilitovať Achitofela. Takisto ho ale nemienim odsudzovať. Jednoducho pokúsim sa vziať do jeho postavenia ako ho vidím v Písme. Vynasnažím sa najprv pochopiť jeho situáciu, rovnako ako i Dávidovu a potom Vám poviem úprimne, čo si o nich myslím. Tak teda, kto bol Achitofel a čo hovoria faktky?

Nuž, bol to vo svojich časoch najlepší a najslávnejší politik, ako by sme dnes povedali. Rada Achitofela bola za čias Dávidových príslovečnou. Nikto sa mu nevyroval, azda s výnimkou Chúšaja Arechitského, iného brillantného rádcu Dávidovho. „A rada Achitofelova“, hovorí Písmo, „ktorý radil v tých dňoch, bola taká, akoby sa niekto bol pýtal na slovo Boha, taká bola každá rada Achitofelova ako u Dávida tak aj u Absalomu.“ Bol to muž bystrého úsudku, vyspelého politického myslenia a širokého rozhládnu. Možno na neho mysel žalmista, keď hovoril o mužovi, s ktorým „sa mile spolu radievali, do domu Božieho sme chodievali v rušnom zástupe veselom...“ V tomto dôvernom vzťahu mohol s Achitofelom súperiť jedine Jonatán. Achitofel s radostou slúžil svojimi neoceniteľnými rádami kráľovi a Dávid neurobil rozhodnutia, nevydal zákona, nevyhlásil vojny skôr než si vypočul Achitofela. Ale Písmo nám to už povedalo a ešte viac, v jednej významnej a vyčerpávajúcej vete: bolo to, ako keby sa človek pýtal na výroky Boha samého.

Cím bol Achitofel pre Dávida v zasadacej sieni, tým bol Eliam, jeho jediný syn, v armáde. Otcov talent našiel výraz v chrabrosti bojovníka, ktorý slúžil kráľovi pri vojsku tak, ako otec v úrade poradcu.

A Eliam mal dcéru, prekrásnu pannu, bola jedinou ovečkou Eliamovou a Achitofelovou. A stalo sa, že Eliam mal veľmi schopného a oddaného poddôstojníka; jeho meno, slávne meno bolo Uriáš. Nebol to Izraelita, ale Chetita, no to nič neuberala na jeho statočnosť a odvahu. A jeho veľké nadanie a cenné služby ho vynesli až na čelo oddielu o šesťsto mužoch, tam stál odiaty do úcty vedľa Eliama, syna Achitofelovho. Z celého srdca miloval Uriáš dcéru Eliamovu, a otec i starý otec splnili túžbu jeho srdca. Dávidova telesná stráž mala svoje obydlia v meste Dávidovom, priamo pod múrmí jeho paláca, a keď Uriáš prichádzal domov na dovolenku, nebolo v Jeruzaleme šťastnejšieho muža s takouto ženou.

Ako čas bežal a Achitofel radieval Dávidovi a Eliam a Uriáš bojovali v jeho šikoch, moc kráľova rástla v Izraelovi, takže si nemusel odopriť ničoho, na čom spočinula túžba jeho srdca. A v jednej zlej hodinke spočinula na žene Uriášovej... A netreba výroku Božieho, aby sme si domysleli ako prijal Achitofel zruinovanie svojej vnučky a zavraždenie jej manžela. Nechcel by som si vypočuť mená, akými by ste jeho i jeho syna pomenovali, keby boli tito dvaja i naďalej zostali v službách kráľových, iedli jeho chlieb, s Uriášom v hrobe a Bat-šebou v dome Dávidovom.

Achitofel mohol urobiť len jedno: vytriasol prach zo svojej obuvi a vrátil sa do svojho domu v Gilone. A len čo odišiel, poslal Boh k Dávidovi Nátana: Tako hovorí Boh Izraelov, pomazal som ťa za kráľa v Izraelovi, vytrhol som ťa z ruky Saulovej, dal som ti jeho dom i Izraelov a Júdov. A keby i to bolo málo, bol by som ti pridal to i to. Prečo si pohŕadol slovom Hosподinovým, aby si učinil to zlé v jeho očiach? Uriáša si zabil mečom a jeho ženu si vzal sebe za ženu. Preto teraz neuheň meč z tvójho domu až na veky, ja vzbudím proti tebe zlé, lebo ty si to urobil tajne, ale ja to učiním pred celým Izraelom a pred slncom... A dých sa nám zatajuje, keď pozorujeme ako pomsta Božia dopadá na hlavu Dávidovu, ako sleduje presne tie stupaje. — ono to vždy tak robí — ktoré jej Dávid vyšľaopal: Amnon si zamíľoval sestru Absalomovu, Dávid ho nepokarhal, Absalomovi sluhovia zúčtovali s ním podľa jeho příkazu, on utiekol, bol tam tri roky, po návrate ukradol srdce mužov v Izraelovi a poslal pre Achitofela giloského a sprisahanie bolo silné a lud

sa stále väčšmi pridával na stranu Absalomovu. Lebo rada Achitofelova bola ako keby sa niekto pýtal na slovo Boha, tak ako predtým, keď radieval Dávidovi. Absalom vedel, koho povoláva v Achitofelovi: s jeho radosťou ako s výrokmi Božimi a srdcom, v ktorom blíchal plameň hnevu proti Dávidovi sprisahanie bolo naozaj nebezpečné. Achitofel mal cenu tisícov mužov, a nikto to nevedel lepšie ako Dávid. Vtedy riekal Dávid: Hospodine, prosím, obráť radosť Achitofela na bláznovstvo. A potom vyslal svojho druhého najschopnejšieho radcu, aby oklamal Absaloma a rušíl rady Achitofelove. Co i urobil. Lebo na konci ich návrhov a protinávrhov čítame, že Absalom hodnotil radosť Chúšaja arechitského ako lepšiu než bola rada Achitofelova. Achitofel dal Absalomovi dve zo svojich najhlbských rád; bol nazvaný „Judášom“ a všetkými zlými menami za prvú z nich. A bezpochyby v našich ušiach a časoch táto radosť znie ohavne. Ale musíme si uvedomiť, že od každého, teda i Achitofela, sa môžeme dočkať aj toho najhoršieho. Akú radosť mu dal, to viete, alebo si precítate. Ale keď sa vžijem do jeho postavenia, viem si predstaviť, že pri krivde, aká sa mu stala, uvažoval asi takto: „Ci sa Dávid sám nepripravil o trón? Či sa Hospodin neobrátil proti nemu? A či nepovedal Hospodin ústami svojho proroka, že čo Dávid urobil tajne, On urobí jemu pred očami celého ľudu a pred slnkom? Ja radim Absalomovi iba to, aby sa stal nástrojom v ruke Hospodinovej.“ Jeho mimoriadna bystrosť ho mohla viest k rade, ktorá bola proroctvom i politikou zároveň a tiež sladkou pomstou Dávidovi. Ale čokoľvek sa povie o jeho prvej rade, druhá je vyhlásená za dobrú samým Písmom. Co však z toho, keď Hospodin chcel zničiť Absaloma a preto nechal zrušiť i túto radosť? Ak o Achitofelovi zmyšľame takým spôsobom, nemôžeme inak než priať si, aby sme mali o ňom napísané viacej. Ale pisateľ sa ponáhľa, má na mysli Dávida a Absaloma tak veľmi, že zaťahuje čiernu oponu nad Achitofelom: A Achitofel vidiac, že neostalo podľa jeho rady, osedlal osla a vstanúc odišiel do svojho domu, do svojho mesta, usporiadal svoj dom a obesil sa. A tak zomrel a pochovaný bol v hrobe svojho otca.

Achitofel býva označovaný všetkými zlými menami: dezertér, zradca, odpadlík, Judáš lískačský, samovrah... lebo opustil Dávida a pridal sa k Absalomovi. Niet pochyb, že keby bol videl až na koniec – a to mal vidieť – a keby bol vedel všetko, čo vieme my – a keby bol lepším človekom, bol by vedel ešte viac, než mu bolo dané vedieť – keby bol poznal polovicu z toho, čo my poznáme, bol by sa pridržiaval Dávida a nechal by ho konat podľa jeho vôle. Ale on žil za dňa Dávida, a nie za dňa Krista, a pri Dávidovi okúsil krivdu, akú sme asi nikto neokúsili. Ale nechcem ani okrášľovať Achitofela ani očierňovať Dávida, ani kehv také niečo bolo možné. Chcem, aby ste sa videli ako v zrkadle, keď sa zahľadíte na týchto dvoch mužov: Nuž teda, ako ste sa zachovali ku všetkym vašim bývalým priateľom, ktorí vás urazili, alebo vašich blízkych? Zavreli ste sa do komárky a modlili ste sa. Otče, odpust mi moje vinu ako i ia odôdušam im? Keď čítaš tento článok, odpustil si niektorému zo svojich nepriateľov? Hoci to nie je napísané, mám za to, že vo svetlejších chvíľkach Dávid sa samému pribíchal vinu za to, že od neho Achitofel odišiel. Dobre vedel, tak ako aj celý Jeruzalem, to, co i dnes tak často pozorujeme v cirkvi, v zboroch, v rodinách. My sme to, ja som to, noša zlá nálada, neopatrny jazyk, nedostatočnú lásku, trpezlivosť a pokory, ktoré sa stali príčinou, že ten či onen starý verný priateľ, radca, prešiel nakoniec do opačného táboru. Poznáme mužov, čo, zdá sa, navždy odišli od pravdy a dobra – ne nás! My, čo služíme slovom. rozhodujeme o veciach v cirkvi, musíme byť zvlášť opatrní, aby niekto neodišiel pre nás!

A potom, čo si asi Dávid myslal, keď mu oznamili hrozný koniec Achitofelov? A čo si myslala Batšeba? Preklila Dávida do tváre, keď jej oznamili traicícku správu o jej starom otcovi? Vmietla mu do očí jeho žnlmy vo svojej naónii znechutenia nad sebou? A išiel Dávid k hrobu svojho bývalého verného radca a nariekal, Ó Achitofel, priateľ mojej mladosti, môj najlepší radca, keď som radšej ia zomrel miesto teba? Ak tak urobil, potom sa aj pri ňom naplnila o čebtiach Božích – skrúšenom duchu a kajúcom srdci. Čo si myslal Dávid, čo Batšeba? Ale – čo by

si si pomysel Ty, keby si sa zajtra ráno dopočul o samovražde niekoho, kto sa stal obeťou twojej telesnej žiadostivosti alebo klebiet! Modli sa, prosím ťa modli sa – a hoci snáď je už jed kúpený, povraz uviazaný, Boh to môže odvrátiť. Boh ťa môže vyslobodiť, Jemu je všetko možné. Nedaj Mu odpočinúť, kým ti neodpustí za twojho Achitofela a všetky krivdy, ktorých si sa voči nemu dopustil a kým neol'utuje zlého, ktoré ti mienil urobiť rukami Achitofela a jeho domu. Po všetky tvoje dni modli sa, aby ho požehnal a urovnal veci medzi ním a tebou.

sprac. -mk

Cesta evangelia k černým otrokům

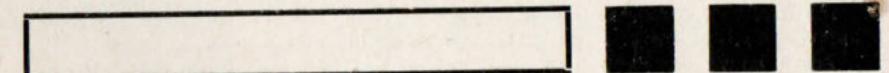
(Příbeh z Panenských ostrovů)

Několik nepatrných ostrávků, které za své druhé plavby k břehům Nového světa objevil Křišťoj Kolumbus, dnes patří Spojeným státům americkým. Ty je koupily od Dánska v roce 1917. Původná krajina a příjemné podnebí láká po celý rok a zvláště v zimě turisty, aby zde, v kraji věčného léta, trávili svou dovolenou. Sotva kdo z nich vzpmene na utrpení, které naplňovalo tento kout Karibského moře. Dřívější majitelé ostrovů sem dali zavléci množství černých otroků na své plantáže. Ti zde pracovali za nelidských podmínek, ukování v řetězech, bez stínu naděje – nešťastní a pohrdaní. A přece se našel člověk, který v nich viděl lidi, přijel na Panenské ostrovy kvůli nim. Nepřišel je jen litovat a vzdychat nad jejich údělem. Byl to misionář – brátr z misie Moravských bratří.

Tento svobodný muž přijal dobrovolně úděl otroka – stal se jedním z nich, včetně okovů – aby jim přinesl zvěst o Boží lásce – evangelium. Naučil je číst, přiblížil jim Boží Slovo a to, co zazel do jejich srdci, zůstalo pro ně pokladem radosti a pokoje. Sboreček věřících, znovuzrozených lidí – křesťanů, který dodnes trvá tam, kde před léty bylo zaseto Boží Slovo, uprostřed slz a nesvobody, je toho jasným svědectvím. Ti, kteří dnes žijí v podmínkách, o jakých se jejich otcům a matkám nemohlo ani sny, radují se právě tak z Boží lásky, protože tato láska je mnohem víc než „únik“ z neřadostné přítomnosti.

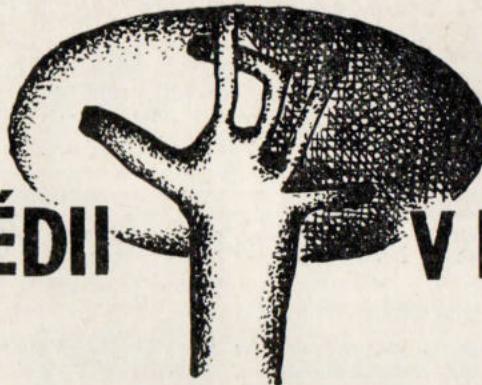
Tenmile zajímavý příbeh o svém krajanci uslyšel jeden český turista, který byl na Panenských ostrovech na návštěvě u přátele. Náhodou zaslechl černošsku, která si zpívala při docele všechny práci radostnou duchovní píseň. Zeptal se jí, jak to, že píšeň, která podle jeho představy „patří do kostela“, může někdo zpívat jen tak, pro vlastní uspokojení. Byl od ní pozván do onoho sborečku, kam přichází většinou černoši, ale i několik bělochů. Zde uslyšel od domorodého místního kazatele jasné evangelium i tento zvláštní příbeh. Jaký to příklad pravého Kristova poselství lásky pro nás! A ještě něco: Nezahnuju nás dnes v mnohem naši „barevní“ bratři?

připr. J. R.

Väčšina z nás veriacich máme len po jednej hrivne a je nebezpečie, že ju zakopeme preto, že nemáme viacej hrivien ako niektorí.

Väčšina Čiňanov, hovorí jeden pisateľ, veri, že ak zachráňte niekomu život, tak ste vždy zodpovedni za dotyčnú osobu. Nás drahý Spasiteľ Pán Ježiš nás nielen zachránil, ale si nás vzal na starosť, aby nás nikto nevytrhol z Jeho ruky.

O TRAGÉDII V RAJI

Casto pri rozhvore s ľuďmi počujeme posmešné narážky na hriech prvých ľudí v raji, ktorý sa stal príčinou porušenia celého stvorenstva. Nie vždy vieme pohotovo odpovedať na celý rad otázok, týkajúcich sa udalostí v záhrade Eden, alebo i sami túto tragédiu zliahčujeme rozprávaním napríklad o „jabliku“, ktoré Eva vzala zo stromu vedenia dobrého a zlého, atď.

Knihy Nového zákona sa opäťovne vracajú k pádu v raji pre vysvetlenie súčasného stavu i postavenia človeka pred Bohom a nutnosti jeho ospravedlnenia, posvätenia a vykúpenia. Venujme aj my pozornosť tomu, čo je nám „od malička“ známe a prenesme sa v duchu na počiatok Božích cest s človekom na tejto zemi.

Ludia niekedy povedia: „Prečo Pán Boh spôsobil, aby uprostred raja vyrástol strom vedenia dobrého a zlého, keď prví ľudia nesmeli z neho jest? Keby nebolo tohto stromu, nebolo by ani prikádzanie z neho neješť a tým by ani prvý človek nemohol zhrešiť. Nielen ľudia, aj Písma hovorí, „kde nieto zákona, niet ani prestúpenia“ (R 4:15). Ale na uvedenú otázku si dajme protiotázku: **Zmenilo by sa niečo na vzťahu prvých ľudí k Bohu, ktorý sa prejavil neposlušnosťou, keby nebolo stromu vedenia dobrého a zlého?** Veď hriech existoval už skôr ako Adam prestúpil Božie prikádzanie. Nebol však ešte na zemi.

Kedysi, skôr ako bol stvorený človek, padol Lucifer (jasná ranná hviezda) – zastierajúci cherub, plný múdrosti a krásy. Rozhodol sa byť podobný Najvyššiemu (Iz 14:13–14) Toto bolo prvýkrát, čo stvorenstvo povstalo proti Stvoriteľovi a odmietlo zotrvať v postoji úplnej závislosti na ňom. Lucifer neboli sám, strhol proti Bohu množstvo nebeských bytostí (Ju 6), z nich niektorí sú „v podsvetnom žalári strážení v reťazach mrákoty“ (2Pt 2:4), iní sú voľní a predstavujú „kniežatstvá, mocnosti, duchovné zlosti v ponebeských oblastiach“. Z Lucifera sa stal diabol (z gréckeho diabolos=ohovárač) v preklade hebrejskom satan (odporca, protivník, nepriateľ, žalobca, zvodca). Satan s padlými anjelmi bol vyhnany Bohom z vnútorného (tretieho) neba, ale neboli zvrhnutý na zem. Jeho miesto nie je na zemi, ale v „ponebeských oblastiach“ (Ef 6:12), odkiaľ vládne nad zemou.

Satan po svojom zvrhnutí sa hneď pokúsil porušiť slávne Božie dielo. Je pravdepodobné, že chaotický stav zeme, ako je opísaný v 1M 1:2 má súvislosť so satanovým pádom, a preto šesť dní „stvorenia“ v 1M 1 znamená vlastne obnovenie tejto zeme po strašnej katastrofe. To tvrdíť nemôžeme, ale s istotou smeieme povedať, že satan využil prvú príležitosť, aby odviedol človeka od Boha. Ako duchovná bytosť má prístup k človeku a trúfa si na každého. Veď neskôr, keď prišiel na túto zem „druhý človek“, sám Pán z neba, dovolil si Ho priamo i nepriamo (prostredníctvom ľudu) pokúsať.

Preto Pán Boh chcel človeka varovať pred satanom a viesť ho k tomu, aby si sám, dobrovoľne zvolil poslušnosť Božiemu slovu ako princip svojho života na zemi. Adam bol stvorený ako dokonalá bytosť na obraz Boží. Bol korunou tvorstva. Boh chcel jeho prostredníctvom uplatňovať svoje právo vo svete. Dal mu slobodnú voľu, aby jeho závislosť na Bohu bola dobrovoľná, vedomá, vychádzajúca z lásky k svojmu Stvoriteľovi a uznania Jeho dobroty, moci a lásky. Adam bol stvorený nevinný, nepoznal dobré ani zlé. Nemal predstavu čo je správne a čo špatné a ani silu to rozlišiť. Preto mal zostať v závislosti na Bohu a spoliehať sa, že On mu ukáže, čo je dobré a čo zlé. Poslušnosťou Božích pokynov a jeho vedenia mal byť uchránený zlého. Pokiaľ by sa bol Adam takto rozhodol, potom si mohol voliť život z Boha, večný život, symbolicky predstavený jedením zo stromu života.

Dva stromy uprostred raja teda predstavovali dva základné princípy života, dva životné plány: Boží a ľudský. Stromom života je sám Boh. On je najvyššou formou života, zdrojom i cieľom. Keby Adam bol okúsil ovocie z tohto stromu, podieľal by sa na Božom živote a stal by sa tak „Božím synom“, t. j. mal by v sebe život z Boha.

Ale Adam sa rozhodol inak. To nebolo rozhodnutie okamžiku. Obaja, Adam i Eva, vedeli jasne, že prestupujú Boží prikaz, keď budú jest zo stromu vedenia dobrého a zlého. Nešlo o druh ovocia (nehovorme, že to bolo jablko), ale o princip poslušnosti. „Budete ako bohovia“, rovnaká túžba ako u Lucifera – byť rovným Bohu. Adam si zvolil cestu neposlušnosti, cestu svojej vôle, chcel sa stať nezávislým na Bohu. Otvoril tak dvere svojho srdca satanovi, dovolil mu, aby vládol v ňom. Adam sa vedomie spojil so satanom a tým zmaril Boží plán s ním.

Keby Pán Boh nebol postavil do raja strom vedenia dobrého a zlého, satan by Adama pokúsal iným spôsobom, napríklad tak, ako Pána Ježiša. Pokloň sa mi a dám ti celý svet... Človek až podnes je postavený pred voľbou: Boh alebo satan, život alebo smrť, dobré alebo zlé. A človek opäť volí tak, ako Adam v raji, nezávislosť na Bohu.

Mnôhym ľuďom sa zdá veľmi malichernou vecou to, že za „nejakej ovocie z raja“ má trief celé ľudstvo. Znovu podtrhujeme, že sa rozhodnutie prestúpiť Boží prikaz rodilo v duchu človeka dlhú dobu. Vlastný čin bol len vyjadrením vedomého odstúpenia od Boha. V kladnom zmysle je to tak, ako keď človek robí pokánie. Stačí malá veta: „Pane, bud' milostivý mne hriešnemu“, a Boh odpúšta všetky preštúpenia nech by ich bol nespočetný rad. Jediným vyznaním, ktoré však vychádza z celého srdca, z úplného rozhodnutia, je človek zachránený na celú večnosť. Toto pokánie v dnešnej dobe milosti musí vychádzať z vieri v Pána Ježiša Krista ako Božieho Syna. A túto vieri v srdci vidí Boh. Koľkí ľudia vyznávali ústami, ale nasledujúcim životom dokázali, že nikdy spasení neboli. Vyznať Bohu v pokáni svoj hriech a prosiť Ho o milosť pre Pána Ježiša, to je podobné ako utrhnuté ovocie za stromu života.

Pokiaľ sa týka „utrpenia celého ľudstva“ musíme si uvedomiť, že Adam bol hlavou ľudskej rasy. Jeho pádom bolo zachvátené celé ľudské pokolenie. Zlorečená bola zem, ktorá do tej doby vydávala len krásne rastliny. Práca sa stala namáhavou a rodenie detí boleslou. Pádom sa od základu zmenila Adamova povaha. Stal sa hriešnikom, ktorý nie je schopný ľubiť sa Bohu a my sme túto povahu zdedili. Nikto nemôže poverať „Bol som v Edene“, a predsa každý z nás tam bol vtýd, keď Adam poslúchal hada. Boli sme tam v Adamovi. Keby on vtýd zomrel, aj my by sme v ňom zomreli. Narodili sme sa z Adama a preto od neho prijímame všetko, čo je následkom hriechu: hriešnu prirodzenosť, toho „starého človeka“, vzdialenosť od Boha.

Pádom Adama sa jeho telo – do tej doby neutrálne – stalo nádobou hriechu, nrepidlo porušeniu bolesti, nemoci a smrti. A predsa sa aj ono môže stať chrámom Ducha svätého. Nemáme ho viacej vydávať za nástroje hriechu (R 6:13). Porušenie nastalo predovšetkým v oblasti duchovnej. Ján Bunyan to výstižne opisuje v knihe Svätá vojna, ktorú viedie Šaddai proti diablu o mesto Duša-človeka. Po otvorení Očnej a Ušnej brány vtrhol satan do Duše-človeka, zvrhol z trónov Rozum, Cit

a Vôľu a uväznil ich. Adam stratal obecenstvo s Bohom. Prestal vidieť, počuť a rozumieť duchovné veci, divy večnosti a slávu neviditeľného sveta. Strátil schopnosť predvídania, stal sa iba súčasťou viditeľného sveta. Adam sa stal podobným poškodenému rozhlasovému prijímaču, ktorý je schopný prijímať signály iba na jednej vlni. To nie je vinou vynálezcu a konštruktéra, keď prijímač neplní svoju funkciu. A tak aj človek nemôže viniť Pána Boha za svoju porušenosť, ktorá je dôsledkom Adamovho pádu. Boh nikdy nebude človeka súdiť za to, že sa narodil hriechnikom, a zdedil hriechinu adamovskú prírodenosť. Človek môže počuť Boží hlas, len musí preladiť na inú „vlnu“. Musí číniť pokánie, rozhodnúť sa celým srdcom vrátiť sa k Bohu. A Boh to spôsobí, že znovuzrozením vojde Duch Boží do srdca človeka a začne všetky veci dávať do poriadku: ducha, dušu a napokon aj toto naše fyzické telo. Staré pominie a všetko je nové. A tak nadobúdame už teraz neopísateľné bohatstvo – „poklad v hlinenej nádobe“ (2K 4:6–16).

Vráťme sa však ešte do raja. Boh povedal Adamovi: „...lebo toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš“ (1M 2:17). Satan šeptal ľstivo Eve: „Istotne nezomrieš!“ (1M 3:4). Kto mal pravdu? Nepochybujeme o tom, že Boh. **O akej smrti teda Boh hovoril?** O smrti duchovnej, t. j. o živote bez Boha, živote neschopnom konáť Božiu vôľu. Na druhej strane čítame v 1K 15:21–22 o tom, že skrte človeka príšla smrť, v Adamovi všetci zomierajú; a myslí sa tým smrť fyzická. Čitatelia Pisma rozsúdia, ktoré verše sa týkajú duchovnej smrti človeka (napr. R 5:21, 6:24, 8:2, 1J 3:14) a ktoré smrti telesnej.

Pád človeka je tragickej odklon od Božích plánov s ním. Človek neboli stvorený na to, aby sa spreneveril a zomrel. Nevera a neposlušnosť človeka nemohli zmaríť Božiu verenosť (R 3:3). Boh nikdy nezmenil svoj plán, aby Pán Ježiš mal bratov a mohol byť medzi nimi prvorodeným (R 8:29). V Pánu Ježišovi, ktorý snažil hriech sveta, je Boží cieľ uskutočnený. On sa stal „**posledným Adamom**“ (1K 15:45), t. j. súhrnom ľudskosti. Zjednotil sa s ľudským pokolením v Betleheme a toto zjednotenie ukončil na križi a v hrobe. Vo svojej osobe zhromaždil všetko, čo bolo Adamovo a odobral sa s tým na súd a smrť. Tak bolo odstránené všetko, čo pochádzalo z Adama. Ale Pán Ježiš je aj „**druhým človekom**“. Začalo to jeho zmŕtvychvstaním a končí večnosťou. On je Hlavou nových ľudí, Božích synov, v ktorých Boží plán môže byť aj uskutočnený. V poslednom Adamovi sme zomreli starej orientácii a v druhom človekovi sme vstali z mŕtvych pre Boha (Ef 2:1–3). Preto „kto sa z Boha narodil nerobí hriechu a ani nemôže hrešiť“ (1J 3:9). To neznamená, že v našom živote nastane už teraz bezhriešnosť, ale charakteru ľudí narodených z Boha už nie je prirodzené hrešiť! Novým rodom nám bol vstupený Kristov život a v jeho povahе je byť Jemu podobný! **To, čo dnes vlastníme v Pánu Ježišovi, je viacej ako Adam stratil.** Adam bol len dokonalým človekom, my sme však obdržali aj Boží život, ktorý v raji predstavoval strom života. A k tejto vnútornej, duchovnej obnove v Kristu patrí aj obnova našich, hriechom poznámanených, porušených fyzických tiel (premenenie - vzkriesenie), aby bola Božia harmónia Syna Božieho – Syna človeka medzi duchovným a telesným aj v nás. Smrťnosť bude pohlenutá nesmrťnosťou, keď budeme vyzlečení z tohto tela smrti a oblečení do tela Jeho slávy (2K 5:1–9).

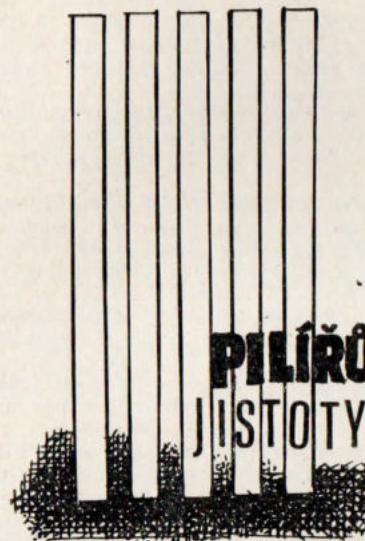
Aký je to podstatný rozdiel medzi tým, čo by sme boli v Adamovi pred jeho pádom a k čomu sme teraz povoleni vo vykupiteľskom diele Božej zlútovej lásky v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi. A aký je to rozdiel medzi rajom a nehom! Ved' sme teraz už účastníkmi nebeského povolenia – v Nom.

Sme veľmi vďační nášmu Bohu za to, že skrte Pána Ježiša Krista bolo ľudskému pokoleniu napriek terajšiemu porušeniu v Adamovi vrátené to, čo prvý človek stratal svojou neposlušnosťou: právo novej voľby. Každý z nás milý čitateľu, si môžeme zvolať: cestu poslušnosti a závislosti na Bohu a Jeho Slovu, alebo cestu závislosti na sebe bez Boha. Ktorý z týchto dvoch principov života si si zvolil?

-jos

Kristus často používa najmenšie nástroje na riešenie najväčších problémov.

5

Cím môžeme potěšit človeka, ktorý oplakává svého milovaného? Lidská slova jsou nedostačujúci k tomu, aby osvítila tmu a hrúzu smrti! A kde já sám najdu útěchu v okamžiku, kdy studená ruka smrti sáhne po mně?

Na tuto otázku môže dát odpověď jediné Bible. Věřící človek si môže přivlastnit všechna slova Pisma, v nichž se říká, že jsem Božím vlastnictvím a patřím svému věrnému Spositeli, Pánu Ježiši Kristu, ktorý za moje hriechy dokonale zaplatil a mne vysvobodil z moci d'ábla. On mne tak zachovává, že bez jeho vůle nespadne ani vlas z mé hlavy a všechny věci mi mají posloužit k dobrému. Proto mne skrte Písmo ujišťuje o věčném životě a vychovává mne, abych Jemu žil a sloužil ochotným srdcem.

Toto potěšení se podobá mostu nad propastí smutku a smrti. Tento „most“ vydriží každé zatižení, protože je nesen silnými pilíři. Podivejme sa na 5 pilířov „mostu potěšení“ poniekud bliži.

1. Prvým pilířem je **VIRA v živého Bo-**

ha. Věřit v Něho znamená prijat to vzácné obecenství, které jsme ztratili pádem Adama v Edenu. Pán Ježiš na Golgotě dokonale odstranil můj hřích a smířil mne s Bohem. Proto mám nejen obecenství s Bohem jako se svým Otcem, ale i podíl na Jeho životě (Ž 36:10). Tento život z Boha nemůže být zničen ani bomby, bakteriemi, neutrony, ani žádným z těch hrozných prostředků, které neláska a nepřátelství mezi lidmi vymyslely k jejich záhubě.

2. Druhým pilířem je **SLOVO našeho drahého Pána**. Jeho slovo není lidské, ale Boží, proto může poskytnout větší útěchu než všechna lidská slova. Například: „...nebo já žív jsem, i vy živí budete“ (J 14:19). Jeho Slovo nám svědčí i o tom, že příčina smrti – HRICH – byla navždy odstraněna Jeho drahou krví, a žádný nepřítel – ani smrt, ani d'ábel – „nemá již nic na nás“, a nemohou nám tudíž ublížit.

3. Tretím pilířem je **VZKRÍSENÍ Pána Ježiše z mrtvých**. Bůh vzkřísil svého Syna z mrtvých a z toho čerpáme i my sílu v životě i ve smrti (1K 15:20). Protože On byl vzkříšen, budeme vzkříšeni také my. Máme věčný život, který nemůže být tělesnou smrti zničen nebo přerušen.

4. Dalším pilířem je **PÚSOBENÍ DUCHA svatého v životě věřících**. On je ZAVDAVKEM věčného života (Ef 1:13). Když mám závdavek, pak je jisté, že obdržím i zbytek. Když mám Božího Ducha, je jisté, že patřím Bohu na věky. Když v úzkostech smrti útočí na mne pochybnosti, Duch svatý osvědčuje mému duchu, že isem Božím dítkem a jdu k Němu (R 8:14–16).

5. Posledním pilířem je **nepřehledný ZASTUP SVĚDKŮ**. Jejich smrt zanechává v nás mocnou vzpomínku (Žd 13:7) a může se stát pramenem potěšení. Mnozí, kteří viděli umírat věřícího, řekli: „Tak bych chtěl i já jednou odcházet z této země“ (Nu 23:10).

Pripomněli jsme si z Pisma, že je bezpečný most potěšení nad údolím stínu smrti, ktorý je nesen pěti pilíři. Každému dítku Božímu, ktoré procházi utrpením a blíži se k tomuto údolí, doporučujeme: Jdi tímo mostem a budeš potěšen.

-stu

ODE DNEŠKA NEHUBUJI

Dana byla pravidelnou návštěvnici shromáždění. Kázání však podle ní obsahovala jen málo toho, co by mohla použít ve své rodině. Jednou ráno musela třeba svou dceru Lidu třikrát volat, že má vstávat. Musela ji skoro vystrčit za dveře, aby nezmeškala autobus a přišla včas do práce.

„Je úplně jako táta“, pomyslela si zlostně. Ráno totiž zažila stejné drama se svým mužem. Co jí to pokaždé stálo „nervů“, aby přišel včas do práce! Dostat je včas ven dalo často více námahy než celodenní shon. Co by si tak bez ní počali?

Unavená Dana si nalila kávu. Pomalu se jí vracely sily. Ale její hněv však nezmizel. Stále musela myslit na nedbalost muže a dcery. Ted na ni čekal košík prádla. Zástrčka u žehličky byla rozbitá a přívodní šňůra se rozplétala čím dál víc. Roman sice asi tak před měsícem slibil, že ji spraví, ale při jeho roztržitosti to samozřejmě zůstalo tak. Plna hořkosti se pustila do žehlení.

Bratr, co byl u nich ve shromáždění na návštěvě, řekl ve svém kázání, že máme být za vše vděční. Rozladěně si pomyslela: „Je ještě mladý a nezkušený. Co ten může vědět o životě a jeho těžkostech?“

Nevěděla například, jak to udělat, aby dnes večer přišli včas do shromáždění. Roman přišel domů pozdě. Pozdravil přátelsky svou ženu. „Jak ses dnes měla?“ ptal se.

„Ušlo to... ale tys zase přišel pozdě. Nikdy neumíme přijít včas...“ hubovala. Jídlo proběhlo v trapném tichu. Samozřejmě, když večer Dana, Lidka a Roman přišli do shromáždění, bylo už po začátku. Dana se dnes vůbec nedokázala soustředit na poselství. „Budete vždycky vděční...“ znělo jí stále v uších. Dana soustředila s námahou své myšlenky. Ano, když jde všechno hladce, ale, zkuste to v mé situaci! Poslouchala jen na půl ucha, o čem sloužíci bratr dále vyprávěl. Ale po celý týden jí tato myšlenka neopustila. Náhle jí před očima vystatal zcela nový obraž toho, co je to vlastně křesťanství a co Bůh čeká od jejího nového života. Uvědomila si, že člověk dostane zcela novou životní náplň, aby žil užitečným životem pro Ježíše, dostává zcela nový vztah a postoj k lidem (bere je takové, jaci jsou), novou vděčnost (je vždycky za všechno vděčný), novou perspektivu (uvědomuje si Boží cíle právě ve všedních dnech), nový způsob, jak stát nad okolnostmi (už se jimi nenechá ovládat)!

V následujících týdnech ji při práci stále přicházela na mysl slova kazatele a jeho příklady ze svého života i života jiných. Po dalším „hrozném žehlení“ ji už slova „ze všeho díky čině“ neopustila. Dana poznala, že k ní mluví Bůh.

A tentokrát Dana poslouchala. Začala Bohu děkovat, že vůbec může žehlení a látat. Děkovala mu za muže i dceru. A najednou byla všechna hořkost ta tam. Zcela uvolněně ted mohla zvážit své postavení.

„Viděla jsem své vlastní problémy větší, než byly. Ode dneška už nebudu Lidku hubovat,“ pomyslela si, „...ale pak bude chodit pozdě do práce a nakonec ještě přijde o místo...! Jak to ale udělat, abych ji to naučila? Pomůže opravdu toto moje stanovisko?“

Ponenáhlu Dana poznala, že bude muset Lidku nechat jednat samostatně, protože jinak nedospěje k vědomí své vlastní odpovědnosti. Její úlohou bylo jí předat Bohu. A co její muž? Jak to dopadne s ním? I jemu má nechat jeho osobní svobodu. Ale co potom s následky? Zdálo se jí to zprvu příliš těžké, než aby to Bůh mohl napravit.

— ○ —

Lida si toho večera všimla, že se maminka změnila. Když přišel tatínek večer pozdě k jídlu, neřekla maminka nic. Trpělivě čekala a byla zaměstnána látáním. Během večeře jím pak Dana vyprávěla, jak k ní promluvil Bůh.

„Poznala jsem, že to není dobré, že stále jen hubuji. Je mi to líto.“ Otec s dcerou na sebe pohlédli. „Lidko, ty si můžeš natáhnout budík na ráno, a když nevstaneš, tak je to twoje věc. Přiště tě už nebudu stále volat. Jsi už přece dost stará. A tobě, Romane, ode dneška už nic neřeknu, když přijdeš pozdě do práce nebo do shromáždění.“

Dana měla z tohoto kroku obavy. Dovedla těžko pochopit, co se však dělo příštího dne a co zůstalo trvalým jevem. Když ráno zazvonil budík, Lidka vyskočila. Roman chodil včas do kanceláře i do shromáždění.

Proč se to vlastně nezměnilo už dřívce před léty?

připr. -tp

NAŠE DLHY

Bol čas v našom živote, keď sme poznali, že máme veľký dlh u Boha a nemali sme ho ako zaplatiť (Mt 18:23-27). On však, milosrdenstvom hnutý, nám dlh odpustil, lebo neušetril svojho vlastného Syna pre nás (R 8:32).

Potom sme poznali, že sme dílnici nie telu, aby sme podľa neho žili, ale že máme Duchom mŕtvit skutky tela (R 8:12-13). Vieme aj o ďalšom našom dlhu voči Bohu a drahému Spasiteľovi – o dlhu vďačnosti. Ako ten jeden z desiatich očistených od malomocenstva (Lk 17:11-19) padol na svoju tvár k Jeho noham a dakoval mu, tak máme „včas odosielat naše splátky“ na tento dlh vďačnosti. Aké je to smutné, keď pri Pamiatke Pánovej sa ukáže niektorý z výkúpených s prázdnymi rukami! Už v minulosti upozorňoval Boh ľud Starej zmluvy: „A neukážete sa pred moujou tvárou s prázdnymi rukami“ (2M 25:15).

Vyše 25 rokov som pracoval v peňažnom ústave. Keď dílnik zabudol doniesť splátku na svou dlh, dostal „upomienku“, keď to nepomohlo, potom dostal druhú aj tretiu. A keď ani to nepomohlo, zašli sme k nemu a preskúmali, prečo neodvádzia splátky. Ak bol nemocný alebo bez práce, tak sa s ním postupovalo ohľaduplniešie, ale ak bol lajdák, dostal se pred súd. Je napísané: „Nebudte nikomu nič dílni okrem navzájom sa milovať“ (R 13:8). Tak aj my sme dílnici voči bratom a sestrám, a tento dlh máme splácať po celý život na tejto zemi. V bratskej láске máme byť nežni (R 12:10), zhovievaví, dobrotiví. Preskúmajme si našu lásku, či sa prejavuje tak, ako opravdová láska podľa 1K 13:1-8.

Apoštol Pavol mal ešte iný dlh, a to „zvestovať evanjelium mûdrym i nezrozumým“ (R 1:14-15). Privlastníme si aj my tento dlh.

Pred súdnou stolicou Kristovou bude zverejnené, ako sme naše dlhy splácali (2K 5:10). Splácať by sme mali rovnomerne, každý deň, lebo ak to zanedbáme, v závere života to už nedoznieme. Nebud'me nikomu nič dílni a teda ani nášmu drahému Pánovi. Jeho lásku splácajme láskou (1J 4:19).

-pu

Miľať je nie vždy zlato; niekedy je to len obyčajná žltá farba.

Božia láska nás nechce zbaviť skúšok, ale prejavuje sa práve v nich a skrze ne.

TŘI ZNĀMÁ PODOBENSTVÍ

NEPOCHOPITELNÝ OTEC A HODNÝ SYN

Jaký div, že se hodný syn v Lk 15:28 rozhněval a pohoršil nad nepochopitelným jednáním svého otce!

Vždyť: 1. otec s ním nešel na pole a nechal jej tam pracovat zcela osamočeného, jako by to nebylo vlastně otcova pole a otcova úroda!

2. otec se nezajímal o synovu práci, její průběh a výsledek, jako by nebyla obtížná a nevyžadovala otcových rad, zkušeností a pomoci!

3. otec se nezajímal o svého hodného syna samého, jako by nebyl také jeho synem! Což nezaslouží větší pozornost a přízeň než ten nehodný lenoch, nevděčník a nešlechetník – jeho mladší bratr?

4. otec ztrácí smysl pro pole a zůstává doma, smysl pro práci a jen vyhlíží z okna, smysl pro hodného syna a jen touží po tom nehodném, protože má své srdce jen u toho mladšího. Je očividné zaujatý a nespravedlivý...

A tak jde domů „hodný syn“ unavený po celodenní vysilující práci, mrzutý a dotčený otcovým chováním. A zde ho čeká „šok“ – velkolepá oslava návratu nehodného bratra s hostinou z „tučného teletě“!

Jak velice trpké bývají často zkušenosti těch „hodných synů“! Takhle tedy rozumí můj nebeský Otec pojmu spravedlnost a láska? Hodný syn jde dobrovolně a rád na jeho vinici, zůstává „opuštěn“ a „zapomenut“ v té těžké a nevděčné práci bez viditelných úspěchů – pro netečnost, nevděčnost a neúctu druhých či zjevné nepřátelství různých škůdců, bez jakékoliv perspektivy hostiny a radosti. A jak je to s otcovým oceněním? (Mt 10:1–12). A jak je to s otcovým uznáním? (L 17:7–10). Není lepší se nemáhat a raději se oddat zahálčivému životu? (Mt 25:24–30). A jaká to „tvrdá

řeč“ a jaká to nevděčná služba?... Není to zjevný důkaz, že jsem zavřen jako syn i jako služebník – že jsem od Otce opuštěn, protože jsem se Mu zřejmě sám vnucoval a přivlastňoval si to, co mi neplatilo?...

Kdo toto všecko mohl kdy zakusit vrchovatější měrou než TEN JEDINÝ HODNÝ SYN – Pán Ježiš Kristus!? A jak dokonale obstál právě v tom, co nikdo z nás „hodných synů“ nedovede bez stýskání, přání a hořkosti!

1. Můj Pán jde dobrovolně a rád na pole tohoto světa. Je tam docela sám z vůle svého Otce. Nemá v nikom oporu, nikoho, kdo by s ním šel, kdo by mu rozuměl, kdo by vytval po jeho boku, kdo by ho povzbudil a potěšil. A přece se necítí oddělen od svého Otce, i když je na tom „poli“ a Otec doma – v nebesích! On vidí stále nebesa otevřená, svého Otce a „anděly Boží vstupující a sestupující na něj“ (J 1:32) – O, jaký jsem to nehodný syn proti němu!

2. Můj Pán prohlašuje své jho za rokošnou a brímě za lehké (Mt 11:29–30). On neustává v „práci své duše“, protože On vidí své ustavičné pracovní spojení s Otcem, který „nepřestává dělat“ a tedy i On sám dělá! Dělá, dokud je den a vykupuje čas! Nemá nikoho na zemi, kdo by s ním v práci vytval a kdo by mu v nejtěžší chvíli neutekl. Tehdy na tom hrozném „poli“ „tlaci pres zcela sám“, tak, jak je o něm psáno, „hluboké brázdy jsou proházeny po jeho hřbetě“ (Iz 63:3, Z 129:3). A přece neustává hledat tu „drahotennou perlou“ a „skrytý poklad v poli“ (Mt 13:55–46), přesto, že tak dobré ví, jak bude „soužen, než se vykoná křest, jímž má být křten“ (L 12:50). V tom všem neztráci plné vědomí Otcova intenzívniho zájmu o to vše, co On – Syn – myslí, mluví a koná! Stále na sobě cítí, jak je právě nyní více než kdy jindy na něho upřeno Otcovo oko a jak mu

nesmirně záleží na dile, které jemu, svému milému Synu svěřil! Jak by mohlo z jeho úst vyjet reptání, jako z úst nás – „hodných“ synů? O, jak se musíme stydět za stav své myslí v našich zanedbatelných „těžkostech“!

3. Můj Pán vytrvává věrně až do konce v nejtěžší temnotě svého života na „zlorceném kříži“, opuštěn nejen od lidí, ale i od samého Boha! (Mt 27:46). Kdo měl kdy větší oprávnění k „hořkým úvahám“, než On – ten nejubožejší, nejopuštěnější a nezavřenější a nejpotupnější „muž bolesti“! A přece ničemu z toho on nepodléhá a jeho Duch slavně vítězi k oslavě svého Otce! On ví, proč je opuštěn od Boha, On ví, že se musí naplnit Písma (Z 22:2, 3). On dobré ví, že ho nemůže jeho OTEC opustit, On vidí Otcovo srdce, Otcovu slávu a Otcovu čest! On se nemůže nikdy mylit ve svém Otci, v jeho lásku k sobě, ve svém dokonalém odpočinutí v něm právě tak, jak se nikdy nemůže jeho Otec zklamat ve svém odpočinutí v něm – ve svém milovaném Synu, v němž se mu tak dobře zalíbilo!

A tak je Syn přes to satanem zanezáděně a zaplevelené pole (Izrael, vědcové lidu, tvrdost srdce a pýcha), přes ty těžké nezdary s hřisníky, farizeji a zákoníky i samotními učedníky a všeobecný nevděk, přes svůj naprostý nezdor a hanbu zloučenství kříže, tim **jediným hodným Synem**, jemuž je cizí jakýkoliv pocit křivdy, hořkosti a vzpoury vůči Otci! Ano, ona **HODNOST** není v žádných pracovních či jiných zásluhách, ale ve vztahu poslušnosti k Otcí a v dokonalosti jeho jednoty s Ním!

Tento pohled na Syna uzdravuje všecky ty „hodné“ syny, aby mohli teprve nyní pochopit „nepochopitelného Otce“, vidět jej v plné kráse jeho srdce a vejít do oné jedinečné jednoty s ním! Dokud jsme viděli jen tu práci, své bližní a sami sebe, bylo to nemožné!

Ano, jediné Pán Ježiš nám mohl zjevit Otcovo srdce. On jediný je jeho znalcem, protože On jediný je s Otcem jedno! Učilnou to jedinečným způsobem ve svém vylíčení otcova vztahu k marnotratnému dítěti – ale činí to právě tak mistrným způsobem ve vylíčení otcova vztahu k svému „hodnému synovi“. Jaká to hlubina krásy, která nás dokonale osvobozuje k

dokonalosti Božího života v nás! Všimněme si nyní, jak Pán Ježiš tentokrát znovu popisuje v onom otci svého Otce nebeského:

„OTEC“ – ale jaký to otec! Jak je ho nehoden jeho samospravedlivý a nedůtklivý syn! Je vůbec jeho synem? Co má vlastně společného s otcem? Jak je cizí jeho duch duchu otcovu a jak je otci duševně na hony vzdálen!

„PAK“ – ano, něco se před tím odehrálo! Roztržka s mladším synem je záhnána, ale nová roztržka – s „hodným synem“ nastala. On se rozhněval! Na koho? Především na otce, potom na bratra, pak na všecky veselíci, pak asi sám na sebe a – pak na celý svět! Otec vidi to zatvrzující se srdce synova a jeho nádherné srdce to nemůže takto nechat! Jak úžasné je Boží srdce právě v tom „pak“! Synovo „pak“ znamená stupňovaný úpadek, Otcovo „pak“ konstruktivní čin nezměrné lásky.

„JEHO“ – co by znamenal pojed „otec“, kdyby byl a zůstal cizím otvůj!

Ale to je to vzácné, že On je můj, tvůj, náš! On vždycky byl, je a zůstane JEHO otcem, právě tak, jako Otec Pána našeho Ježíše Krista od počátku našeho nového rodu byl, je a zůstane naším Otcem, ať se děje cokoliv a ať třeba všecko to zední opuštěností od něho nám nepřítel vylíčí v nejtemnějších barvách! My jsme (nejen jako marnotratní, ale i jako ti „hodní“ synové) vždycky jen nevěrní, ale On zůstane věrný, protože On – OTEC NÁŠ – nemůže sebe samého zapřít! (2Tm 2:12–13).

„VYSED“ – obdobný vztah, jako při tomu mladším synu. Syn nechce jít, ale otec vychází vstříc! U mladšího „vybihá“ – má daleko snadnější situaci dát své srdce tomu kajícímu synovi a tak uchvatit jeho srdce pro sebe – než je tomu zde – u toho, žel tak „hodného“! **Jak těžká je řeč Boží lásky tam, kde je nekající, samospravedlivý duch**, kde je hořkost a tvrdost sobeckého lidského srdce, které je tak zaslepeno pro Otcova Ducha, takže nedovede chápát, snášet, odpoutět, vinníkům zapomínat jejich chyb... Z nás opravdu nikdo nedovede vejít, protože NECHCE vejít do Otcovy lásky, do Otcova srdce, do Otcovy radosti pro tvrdost vlastního srdce, které se cítí naprostě oprávněné ke vzpourě! A přece ten otec

vychází. Tak miluje svého syna, že opouští onu hostinu, ono veselí, v tu chvíli odkládá i svou radost a potěšení v nalezeném synovi pro toho druhého. Jak velice se „hodný“ syn mylí a jaká to trestuhodná neznalost otce, když si myslí, že o něho nedbá a povoluje své hořkosti a zlobě – bez jakékoliv příčiny!

„PROSIL HO“ – To, že otec opouští pro uraženého syna hostinu, radost, všecky a všecko a jde ven za ním, není vše! On se poníjuje před ním jako viník, kažník – on – otec – před svým vlastním synem!? Jaká to bezpríkladná dobrota srdce, jaká to lásku! Jak dokonale nehledá „svých věcí“, jak otvírá své srdce, jak své srdce zjevuje a dává! Jaký to protiklad ducha, který ovládá syna, ducha

tvrdosti, soudu a nelásky! Jak láskyplně a trpělivě s ním hovoří, vysvětluje, jak působi svým nádherným duchem! Ozve se též v onom „hodném“ synovi konečně také DUCH SYNOVSTVÍ? Kéž nastane konečně při tobě a mně ona nádherná jednota tvého a mého srdce se srdcem Otcovým, když nám je sám jeho milovaný Syn tak jedinečně odhaluje! Ano, On – Otec – prosí! Ani ty ani já vlastně nedovedeme správně prosit, dokud je v našem srdci cizota a neústupnost hořkosti – dokud je v nás naše sobectví. Kdo nám může dokonaleji posloužit k poznání pravého otcovství našeho nebeského Otce než Pán Ježíš, a v kom nám může nás nebeský Otec dokonaleji zjevit krásu na – (Pokračování příště)

Letošní rok 1980 je rokem významného výročí pohnuté, ale přitom slavné historie našich národů.

V roce 1945 se zrodila nová epocha svobody a byly položeny základy k vytvoření nového a spravedlivého sociálního řádu, bez kterého nemůže být pravé svobody všech a pro všechny.

Vime, že toto nepřichází samo, ale bylo zaplaceno nezměrnými obětmi, především těch, kteří k nám přišli před 35 lety jako osvoboditelé v oněch nezapomenutelných květnových dnech!

Jsme vděční Bohu a všem těm, skrze které nám přišlo a přichází Jeho požehnání pravé svobody, národní a sociální spravedlnosti, míru a pokoje!

-T-

Valné shromáždění RS KMK

Dne 19. února t. r. se konalo valné shromáždění RS KMK v Praze za účasti delegátů všech členských církví a theologických fakult.

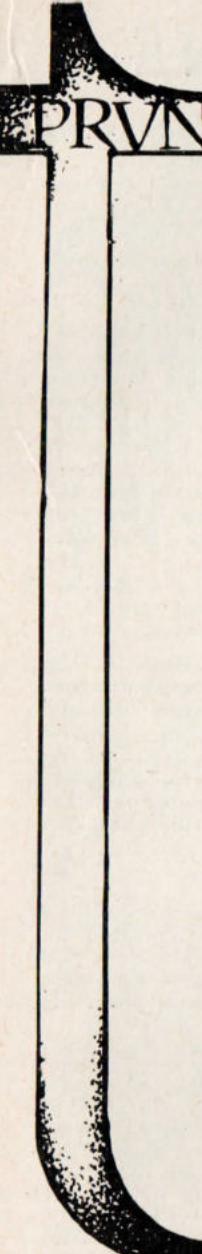
Účastníky pozdravil gen. sekretář KMK dr. Lubomír Miřejovský, výroční zprávu podal gen. biskup prof. dr. Michalko. Činnost RS KMK byla vyvijena zejména v komisích pro odzbrojení a pro lidská práva. Nejbližším konkrétním úkolem bude zaměření a příprava na letošní Madridskou konferenci signatářů Helsinských mírových usnesení. Jiným aktuálním úkolem bude podpora a spolupráce s církevními kruhy v NSR, usilujícími využít lidické tragedie jako mírového memento pro sblížení národu střední Evropy, zejména v rámci našich sousedských vztahů bez ohledu na rozdílnost společenského zřízení v rámci odzbrojení a uvolňování mezinárodního napětí.

Právě církve, pěstující křesťanský charakter, mají posloužit k dosažení ušlechtilých mírových cílů v rámci dosažení lidských práv a pokojného soužití mezi národy a nelze strpět, aby jich bylo zneužíváno jako nástrojů nenávisti a politických imperialistických záměrů k rozdmýchávání studené války.

Diskusní příspěvky a závěr vyzněly v společné usnesení další aktivní podporu KMK spravedlivého zápasu lidstva na odstranění sociálních, národnostních, rasových a náboženských křivd a na zajištění spravedlivého pokojného života na této zemi, po němž touží všichni lidé bez rozdílu.

-T-

PRVNÍ VELIKÁ NOC-PASCHA

-
1. Ten večer byl pochmurně slavnostní –
a podivně vážná to večeře,
krev tepala v žilách a ve spáncích,
krev stékala na práh a na dvéře
beránek doúpěl svázaný –
a slunce zhaslo v hrozivou předtuchu,
ticho se chvělo včerejším strachem
a zítřejší nárek visel ve vzdachu –
my čekali a mysleli, že čekáním zhynem.
Byla noc – a dřila nás smlouva s HOSPODINEM.
 2. Jediné sousto masa a chleba –
a nemohu pozrít víc,
nejistota se tísnil v koutech
cosi skrývajíc –
a narůstá do nekonečna,
do nedohledného rána
je ten večer a jenom ta noc
je první pascha Pána
a Pán je připraven — — —
připrav se i ty,
nastává záčetování, chvíle odplaty.
 3. Noc blíží se ke svému středu
k půlnoci se blíží,
mě vlastní nitro, můj vlastní duch
jen zvětšují mou tíži,
údy tuhnou jak spoutány,
tisícírem snad pout –
malátní strašným čekáním
na HOSPODINŮV soud –
i hole v rukou těžknou, opasek úží dech
poslední míra se vrší na Božích vahadlech — .
 4. Ted – troubení trub a povel polnice –
dopadly cheruba ruce, všechno bijice
od prvorozence krále – po syna vězněné ženy
od paláců po chatrče, smrtí napřaženy –
a není domu – této noci, kde nepropukl by žal,
není místa této noci – jež PÁN by vynechal.
 5. A tak jsme vyšli ze země poroby –
kde žili jsme čtyřista let
a nikdo z nás se na její okrámy
zpátky neohléd. –
V náruči tiskli jsme děti
a v očích nám hořel den,
každý byl náhle znova mlad –
a znova narozen,
opojeni jsme byli jakým to divem
byl den – kdy se uskutečnila
smlouva s HOSPODINEM !

nazývají se KŘESTANÉ

V průběhu svačiny se mezi dělníky začalo mluvit o křesťanech. Začalo to tím, že jeden z nich vypravoval o sousedce, která předešlého dne zemřela.

„To byla pravá křesťanka, dávala to poslední. Navštěvovala každého nemocného a vždy něco přinesla. Pomáhala starším i dětem, jak jenom mohla.“ Uváděl celou řadu konkrétních příkladů.

„Jejím hlavním tématem byl však JEŽÍŠ, nejednou se jí za to posmívali a často ji zavírali dveře před nosem. Nezpozoroval jsem, že by se proto urazila. Ale tito lidé vymírají!“ Tímto tvrzením ukončil svoji informaci.

Měl pravdu? Ptejme se sami sebe, jak je to s lidmi, kteří byli nazýváni „křesťané“ a dodnes se tak nazývají. V Novém zákoně jsou třikrát takto označeni následovníci Kristova (Sk 11:26, 26.28 a 1Pt 4:16). Odvážné svědectví a mučednictví Stěpánovo přineslo s sebou pronásledování, které se přeneslo na celou církev v Jeruzalémě. Mnozí museli opustit město, a v místech svého útočiště – v Samarii, Fenicii a na Cypru nesli dále tu radostnou zvěst o Pánu Ježíši. Do syrské Antiochie byla poprvé tamním obyvatelům přinesena tato radostná zvěst. „A mnozí uvěřili...“ čteme ve Sk 11, a dále „zde byli učedníci poprvé nazýváni křesťané“. Nenazvali se tak sami, ale jejich prostředí jim dalo toto jméno, protože nejzřetelnějším znakem jejich života byl jejich vztah k Ježíši Kristu, k Vykupiteli a Pánu. Projevuje se takto i život dnešních křesťanů?

Zamysleme se nad třemi nejdůležitějšími znaky křesťana.

1. Křesťan vyznává Pána Ježíše Krista

Ten, kdo chce nést jméno Ježíše Krista, by měl vydat zřetelné svědectví o Něm jako o svém Pánu. Před vyznáním musí být poznání, známost, osobní setkání s Ním. Jak mám vyznat Pána Ježíše, jestliže jsem skrze víru v Jeho smrt a vzkříšení neobdržel odpuštění hříchů, pokoj s Bohem a věčný život? Proto každý „křesťan“ by si nejdříve měl položit otázku: „Mám věčný život, je to moje osobní zkušenosť, mohu to doložit?“ Nejedná se jen o jednorázovou zkušenosť, o jediné setkání se Spasitelem, ale také o denní vedení Bohem, zkušenosť v modlitebním životě a sycení se Božím Slovem. Kde to schází, tam schází i opravdové křesťanství. Jen ze skrytého obecenství s Pánem a Mistrem vyrůstá život naplněný Kristovými skutky.

2. Křesťan žije pro Ježíše

Ten, kdo prožil opravdové znovuzrození a odpouštějící lásku Pána Ježíše Krista, který za nás zemřel na Golgotě, ten z vděčnosti dává sebe svému Pánu k dispozici. Každý křesťan se má a může stát Božím spolupracovníkem. Bezpodminečná pohotovost žít pro Krista – to je ten základní motiv spolupráce s Ním. Z toho pramení veselá mysl, chuť do práce, láska k dílu. Pohotovost není však ještě vykonanou prací, ale základem k ní. Proto otevří oči, může být pomocníkem!

3. Křesťan žije v radostném očekávání

Naděje dodává odvahu, silu a vytrvalost v práci. Každé odevzdání se k Jeho službě nabývá na zcela aktuální naléhavosti pro Jeho brzký příchod. To „DNE“ mu poskytuje pravou příležitost, zatímco každé odkládání stojí v protikladu k živému očekávání Pána Ježíše Krista. Používáme-li toho DNE pro svědectví a službu, pak podáváme důkaz své živé naděje v očekávání Pána. Pak nemůžeme odpočívat, protože jsme naši úlohu ještě nespínili.

Tento náš životní prostor a směr bude našim bližním nápadný a aniž bychom to nějak zdůrazňovali, budeme známi jako KŘESTANÉ!

G. B.

Jedním z cílů, který stále trvá, ba vzbuzuje i úzkost, který je vždy nutno brát vážně, je, jak se stát dobrým otcem.

Některí otcové by si asi nejraději zvolili to, co vyjádřila jedna milá sestra:

„Kdyby děťátko mělo takového tatínka, který by je mohl uspokojit, nepotřeboval by mít ani domy ani pozemky ani konat velké divy. Nemusel by ani dělat velké plány, ani létat, nemusel by shromažďovat ani bohatství ani slávu; nemusel by být krásný mužem nebo mít zvučné jméno.“

Kdyby si však děťátko mohlo volit – jeho otec by mohl být spravedlivý a čestný muž, jenž by mluvil laskavým hlasem o vídě, naději a pravdě.“

To vše je sice dobré, já ale potřebuji právě pro svůj život přesnější návod. Mám totiž tři předsevzetí k tomu, jakým otcem bych právě já chtěl být:

Být jako JOZUE – příkladem své rodině. Bůh určil otcu vedoucí postavení v rodině (Ef 5:22). S autoritou však souvisí zodpovědnost. Dopis Efezským neukládá rodině poddávat se vedení otce dříve, dokud ho neupozorní, že každý jeho čin – všechno jeho jednání musí být prodchnuto ochotou vždy

se obětovat. Nad všemi rodinnými vztahy musí první místo přirozeně zaujmout vztah ke Kristu. Děti mají přece poslouchat rodiče v Pánu (Ef 6:1). Jozue byl muž, jakým bych chtěl i já být. Byl příkladem své rodině.

Kdo by mohl zapomenout jeho rozehnou výzvu: „Pakli se vám zdá zlé sloužiti Bohu, vyvolte sobě dnes, komu byste chtěli sloužit ... já však a dám můj sloužit budeme Hospodinu“ (Joz 24:15).

Toto prohlášení je všeobecně platný obraz dokonalého otce. V našich dnešních představách bývá otec často zmatená, rozpačitá obět cíkolnosti. Bible však určila, že muž má být silný, schopný vést svou rodinu. Takovým byl Jozue. Možíš dovedl děti Izraele až na hranice zaslíbené země. Jouze je uvedl až do ní. Jozue se díval především na sebe. „Já však ...“ rekv. Každý z nás by měl znát svou vlastní sílu, ale také svou slabost.

Jeden otec se dohadoval se svým synem: „Stále zlobíš. Já z tebe zešedivím.“

„Táto“, odpověděl syn, „tys musel být úplným postrachem rodiny, podívej se na dědečka!“

Nesmíme nikdy zapomínat na vlastní nedostatečnost, žádáme-li něco od dětí.

Jozue byl příkladem, jak sloužit Bohu. „Sloužit budeme Hospodinu.“ Přejí si, aby moji hoši vyrostli v činné členy sboru, ať je jejich povolání jakékoliv. Chtěl bych, aby věděli, že sdílím svou věru s ostatními nejen proto, že sloužím slovem ve sboru, ale proto, že miluji Pána Ježíše! A nesloužím-li právě v místním shromáždění, mám přece možnost svým dětem názorně ukázat, že se chci vždy věrně účastnit shromáždění jak v neděli, tak ve středu, především proto, že jsem křesťan, nikoli proto, že se ode mne očekává služba slovem.

Chtěl bych, aby moje děti věděly, že přímo vyhledávám příležitosti, jak sloužit sboru. Jeden bratr to správně vystihl slovy:

Tatínekův obraz.

Jak bylo mé srdece pyšné, když jsem si to přiznal! Tatínekův nos, tatínova brada, oči, tátův úsměv – nejhezčí malý chlapec na světě. Tatínekův obraz?

Taťko mne zastavila, zranila mou pýchu a pokořila mne. Je-li mým obrazem, pak jistě sdílí i moje omyly a chyby, syn půjde cestou, kterou otec předchází.

Tatinkův obraz!

"Pane, pomoz mi žít tak, abych byl správným příkladem, chybím-li, vždy hledat nápravu a vždycky důvěrovat ve tvou moc. Takového tatinka potřebuje můj malý obraz!"

Být jako JOSEF — vést své děti k pobožnosti. Manžel Marie, matky Pána Ježíše, má několik výrazných vlastností, které můžeme pozorovat ze skromných zmínek, jež máme o něm v Novém zákoně. Ačkoliv byl Josef nevlastním otcem Pána Ježíše, přece byl dobrým otcem. Byl zřejmě milován a cítil svými dětmi. Z letních poznámek v průběhu dětí Pána Ježíše jeví se jeho pozemský otec jako zbožný Izraelita, věrný všem nařízením chrámovým (Lk 2:22, 24, 41, 52). Takové dědictví bych chtěl předat svým dětem. Budu je brát do všech shromáždění sboru. Nebudu mít asi nikdy velký majetek, který bych jim zanechal, ale chci, aby měly to, co se za peníze nikde nedá koupit — trvalou víru v Boha a touhu jemu sloužit, jej ctít a poslouchat.

Často se víc vyplatí trávit svůj volný čas s dítětem, než mít vedlejší zaměstnání, abych mu mohl koupit ještě další hračky. Psychologové nám říkají, že děti od 2 do 4 roků jsou zvlášť přitažované k rodiči druhého pohlaví. Jak dílce roste, projevuje se stále větší náklonnost k rodiči stejného pohlaví. Hoch mezi 8–14 lety se tedy přikláňá ke svému otci. Bude raději trávit svůj volný čas s otcem, než vyhledávat jiné zábavy. Chce a potřebuje svého otce více než věci, které by mu tatinek mohl koupit. Jaká je právě v této době příležitost přivést chlapce k rodinným pobožnostem! Josef jako dobrý židovský otec mluvil o své vídře (Dt 6:5–7, Lk 1:1). To přece já mohu také. Přiznávám se ke své největší slabosti ve vedení domácích pobožností. Modlime se sice při každém jídle, ale nemyslím, že by to stačilo. Ohlížím-li se do minulosti, pak zjišťu, že čtení Pisma a modlitby byly příliš nepravidelné. Kdybych se snažil více, bylo by to lepší.

Žádný otec nemá výmluvu, opomíjí-li shromáždit denně svou rodinu kolem Slova Božího. Je také dostupná různá literatura k dennímu čtení: časopisy, úvahy, biblické příběhy apod.

Jak děti dorůstají, může být četba Bible upravena jejich rozvíjejícím se schopnostem a rozšířeným zájmům. Otec, jakým já bych chtěl být, touží svou rodinu zaměřit vždy na Pána Ježíše. V tom bych chtěl být úspěšný.

Být jako ABRAHAM — dívat se vírou do budoucnosti. Z novin se dovidáme o různých krizích po celém světě. Stále se někde bojuje. Dotýká se nás to, i když války jsou od nás velmi vzdálené. V tak nebezpečném čase ucházíme s vírou k Bohu. Chci být takovým otcem, který je v tak přátelském vztahu k Bohu, jako byl Abraham, otec všech věřících (Zd 11:8, 10, 1:1, R 4:11). Tento přirození, po způsobu kočovníků žijící „knížce pastýřů“, nepronese nikdy nějaké proroctví, nenapsal ani jednu knihu, nesložil jedinou písni, nevydal ani zákon, ale byl přede vším mužem víry v Boha. Abraham věřil Bohu a právě to mu Bůh počítal za spravedlnost (Gn 15:6, R 4:3).

Je pravda — Abraham měl své chyby jako každý otec. Měl chvíle, kdy byl zbabělý a klamal. Ale jeho víra v Boha v pravý čas vydržela každou zkoušku. Byl nazván přítelem Božím. Není to název, o který všichni stojíme? Pán Ježíš zemřel za nás a ujišťuje nás slovy:

„Vy přátele moji jste, učiníte-li to, co já přikazuji vám“ (J 15:14).

Důvěruji svým chlapcům, věřím jim, mohu hledět s důvěrou do jejich budoucnosti, protože jsem se snažil ho uvořit jím o své lásce k Pánu Ježíši. Na jednom setkání otců a synů pronesl přípětí jeden tatinek takto:

„Připijí vám, synové, protože ve vás vidíme takové muže, jakými vaši otec ve sami chtěli být.“

Takový otec, jakým já si přejí být, je lepší, než jakým jsem byl a než jakým jsem. Ale z milosti Boží jsem se mohl začít zlepšovat. Jsem přesvědčen, že nikde nájdem lepší příklad, jak se stát správným otcem, než právě v Pismě. Moje odpovědnost je shrnuta ve

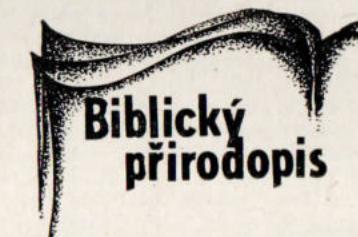
slovesch neznámého autora, který napsal:

„Musím být opatrým mužem, protože v mých stopách jde malý hoch. Nezmí si dovolit uhnout z cesty z obavy, aby on nezbloudil. Jeho oči mě bystře sledují, co dělám já, o to se snaží i hocha, který jde v mých stopách.“

že jsem dobrý a správný, věří každému mému slovu, nesmí se ve mně zklamat ten malý hoch, co jde v mých stopách.

Musím pamatovat na to, kudy chodím, at slunce svítí nebo padá sníh, tvořím pro léta, která přijdou, základ malého hoch, co jde v mých stopách. Myslí si,

připr. DZ

MĚCH V KOURÍ

Pisatel 119. žalmu užívá různých obrazů, aby si tak čtenář zapamatoval určité pravdy. Jeden z obrazů najdeme také ve verši 83: „Vedlo se mi jako měchu v kouři, na tvá nařízení jsem však nezapomněl.“

Bible byla psána v zemích Blízkého východu a užívá slov, která jsou sice běžná tamním čtenářům, ale v našich myslích mohou vypovídat mylné představy, neznámé-li jejich původní význam. O jaký „měch v kouři“ se zde jednalo?

Nádoba, které používají kočovníci pro úschovu tekutin, např. vína, je zhotovena ze skopové kůže. Zabíjí zvíře, uříznou mu hlavu a nohy, zbylé tělo protáhnou otvorem kůže u krku bez jejího poškození. Kůži zpracují pomocí akátové kůry, otvory zašijí a nakonec velký otvor u krku stáhnou a pečlivě jej zaváží. Napřed však vak naplní patřičnou tekutinou. Vnější stranu vaku namažou tukem, nekdy také smolou, aby nepopraskal. Náplň vaku pověsi ve stanu tam, kde nepřekáží. A jak uchází kouř z malého ohně při vření otvorem ve špičce stanu, měch postupně černá. Během doby působí ohsa nádoby na vnitřek měchu, který se tím stává křehčí. Tak měch v kouři stárne a ztrácí na kvalitě. Stává se stále méně užitečným.

Kdyby ten starý měch mohl mluvit, jaké vzpomínky by vyzkouzlil! — Když jsem byl mladý, dávali do mne vždycky nevybranější druhy vín. Kdykoliv přišel vážený host na besedu, vynesli mě obřadně před stan. Byl jsem obdivován a můj obsah chválen. Ale nyní jsem vyřízen a zapomenut. Nikdo pro mne nemá ani prchavý pohled.

Cerný a scvrklý, popraskaný a nepotřebný měch — je terčem posměchu a vtipů.

Co má dělat ten, kdo se cítí tak, jako „měch v kouři“? Odpověď je v citovém verši: „Na tvá nařízení jsem však nezapomněl.“ Díky Bohu za paměť! Dívej se s vděčností a chválením zpět na svůj život a s radostí do budoucnosti!

Děkujme Bohu, že jsme kdysi byli mladí, plni energie a užiteční. Připomeňme si, jak jsme častokrát osvěžili druhé, posloužili těm, kteří už měli zahynout; kdy jsme podpírali opuštěné ruce a posilovali zemdlenná kolena. Teď jsme snad opravdu příliš slabí dělat to, co nám dříve šlo tak snadno. Ti však, kterým jsme pomáhali tehdy, pokračují stejnou cestou jako my a pomáhají druhým. Nezáleží přitom, zda si v této službě vzpomínají na naši službu jim, či nikoliv. Vzpomeňme též, že Ten, který se dívá na vrabečky, vidí i nás — mnozí mohli na nás zapomenout, ale On nezapomene nikdy! Ano, našemu Bohu dík za paměť, v pokročilém věku necht potěšuje naše srdce. V Boží knize jsou bezpečně za-

psány všechny události, na které si dnes matně vzpomínáme. Setkáme se s nimi zase před soudnou stolicí Kristovou. Tehdy se dostane věrným služebníkům pochvaly od Boha.

Ten starý, kožený měch by neměl zapomínat na velmi důležitou věc: modlit se za ty, kteří zaujímají jeho místo a dělají službu, kterou on vykonával dříve. Oni velice potřebují tyto modlitby.

Staré nádoby stále drží charakteristickou vlnu vína, svého dávného obsahu. Tak je to i při letitém Božím dítku. Navštívíte-li starého věřícího upoutaného na lůžko, místo náříkání, nespokojenosti a stýskání, obvyklého projevu v tomto věku, setkáte se s Kristovým ovzduším a odcházíte od něho potěšení v duchu. Takové to může být s námi všemi, budeme-li denně přemýšlet o Jeho ustanoveních a o Něm, který je skládal ve svém srdci. Nadýcháme-li se vůně Kristovy, budeme ji také vydávat. Tak budeme schopni pronést vhodné slovo včas k tomu, kdo je obtížen.

Necht naše překypující a uspokojené srdce potěší a podepře ty, kteří na cestě zemdlivají. Kéž by osvěžené vzpomínky naplnily naše srdce chválami, naše ústa zpěvem a celou naši bytost oddaným velebením.

připr. D. Z.

hlad v zemi seriál

4

"A budeš pamätať na všetky cesty, ktorými ťa viedol Hôspodin, tvoj Boh, toto už štyridsať rokov po púšti, aby ťa ponižil, aby ťa skúsil, aby sa zvedelo, čo je v tvojom srdci, či budeš ostríhať jeho prikázania a či nie. A ponižil ťa a dopustil na teba hlad a potom ťa kŕmil manou, ktorú si neznal, ani ju neznali tvoji otcovia, aby ti dal viedieť, že nie na samom chlebe žiť bude človek, ale na všetkom tom, čo vychádza z úst Hôspodinových, žiť bude človek" (5M 8:2, 3).

Prostredie hladu

Hôspodin viedol Izraelitov púšťou, aby ich skúsil. Táto púšť Sin, ležiacia medzi Élim a Sinajom, bola skutočným prostredím hladu. Bol tam nedostatok vlahy a paše. Sotva dobytok – ovce a kozy našli nejakú obživu. Nedostatok vody a chleba viedol Izraelcov k reptaniu: "A reptali celá obec synov Izraelových proti Mojžišovi a proti Aronovi na púšti. A synovia Izraelovi im vraveli: Keby sme len boli pomreli nad ruky Hôspodinovej v Egyptskej zemi, keď sme sedávali nad hrncami mäsa, keď sme jedávali chleba do sýlosti! Lebo ste nás vyviedli na túto púšť, aby ste umorili toto zhromaždenie hladom" (2M 16:2, 3).

Od hladu zabudli na rany egyptskými korbáčmi, na zádmerné vykynožovanie ich novonarodených synov, na ťazkú otrockú prácu. Prázdný žalúdok a vyschnutá ústna dutina im připomínali iba plné hrnce egyptského mäsa (či naozaj také boli?) a kvapalitné pikantné prílohy k nemu. To je majstrovský salanov výkon – priviesť vyslobodeného k presvedčeniu, že otroctvo bolo lepšie.

Brat môj a sestra, nezdá sa ti, že si ochudobnený a hladujúci v živote bez vecí, ktoré ti poskytoval tvoj otrokár tak hojne? Keď máš byť v zhromaždení pri Božom Slove, nechýba ti to vzrušenie rozmarných románov, filmov, zábav? Neslažuješ si v duchu, že zas máš „len tú manu“?

Tento svet je prostredím hladu. Nedáva výživu, hoci „korenia, cesnaku i papriky“ má dosť. Pikantnosti sú, ale chýba zdravie a potom aj ľudia sú ako korenie či paprika. Dve tretiny ľudstva na svete telesne hladuje. Kto však výčisli percento duševne hladujúcich? Určite ich nie je menej. Len Pán Ježiš, ako ten pravý chlieb, ktorý zostúpil z neba sťa manna, je dostatočným pokrmom duše i ducha človeka. Ľudia túžia po krásne, po spravodlivosti, po absolútne. V tom všetkom nás môže uspokojiť len Pán Ježiš.

Božie riešenie

Pán Boh zosnal Izraelcom na pústi mannu z neba. Jej zbieranie malo svoje pravidlá – dala sa nabrat iba včas ráno a iba na jeden deň mimo piatku, kedy bolo možné nabrat i na sobotu. Nebolo možné ju brať do zásoby. Takým je Pán Ježiš a Jeho Slovo pre nás – treba sa Niň sýti každý deň a nemožno vytvárať zásoby. Živý kresťan denne číta Bibliu a denne si uvedomuje, aký dar prijal v Božom Synovi Pánovi Ježišovi Kristovi. Ak sa to zanedbáva, hned je duchovná slabosť a choroba.

Pán Boh, dajúc izraelskému ľudu na pústi mannu, poskytol im v nej všetky vitamíny, ktoré ľudské telo potrebuje. Desiatky rokov to isté jedlo – a predsa bola pripravenosť i kondícia do boja s presilou. Či to nie je zázrak? To isté poskytuje nás Otec i dnes tým, ktorí sa sýtia Jeho darmi. Ako ich berieš?

Dvojakým spôsobom sa sýtme Pánom Ježišom. V prvom rade Jeho Slovom – v súkromí i v zhromaždení. Nielen na konferenciách, ale v tom svojom, hoci často maličkom zhromaždení prijíname výživný nebeský chlieb. A druhý spôsob je, že ho prijíname praktickou službou veriacich ľudí. Každý, kto čo i len v malej miere vykoná dobre svojmu bratovi – sestre v Kristovej láske, poskytuje mu výživný duchovný pokrm. Malá pomoc, nepatrňá obeť, úprimné stisnutie ruky, milý úsmev – a už cítime úbytok hladu a s tým i novú silu. Sýť niekoho duchovne znamená poskytovať mu lásku Pána Ježiša Krista.

Pán Boh dal Izraelcom aj mäso – prepelice, lebo veľmi reptali na nedostatok stravy. No keď ich jedli hriešnym spôsobom, Pán Boh ich potrestal. „A dal im, čo si žiadali, a poslal chudosť na ich dušu“ (Ž 106:15). Ukázal im, že ich telesné chútky nie sú vôbec užitočné.

Nuž teda hlad v zemi poslaný od Boha na skúsenie Jeho ľudu pocítíme zavše aj my. I my sme predsa na pústi – v prostredí hladu. Satan sa snaží, aby sa nám málila potrava – no napriek tomu Slovo Božie a láska Božia pôsobia v Božom ľude nám je chlebom z neba skrze Pána Ježiša Krista. Nerepcime, nežiadajme iné, majme na tom dosť!

-ik

Zrada by sa nikdy nemala objaviť v slovníku viery.

Pán môže utišiť tvoju búrku, ale častejšie a radšej utiší v búrke teba.

připr. -jk

OPRAVA

Prosíme čtenáre, aby si v básni Má smrt a vzkříšení, uverejněné v 6. čísle minulého ročníku Živých slov, provedli tyto opravy:

5. sloka: poslední řádek místo „svou spravedlnosti“ má být „svou spravedlostí“,
6. sloka: 3. řádek místo „byl jemu srdci bližší“ má být „byl mému srdci bližší“.

Děkujeme.

Lavina

L

Ilyzíky jsou nám jistě dobře známé lavinové reakce. Často se však také říká, že se něco šíří „jako lavina“. Bývají to epidemické nemoci (v minulosti např. hrozička metla moru), ale také různé tzv. senzační zprávy, mnohé dobové názory, módní výstřelky, proti nimž jsou lidé zpravidla bezmoci.

Co je to lavina ve skutečnosti? Tento smrtici živel vzniká tím, že se někde utrhne masa sněhu — často stačí malichernost — aby např. lyžař projel napříč strmého svahu, někdy dokonce pouhý uvolněný kámen na strémém srázu. Padající hmota se stále zvětšuje strháváním dalšího materiálu, bere vše s sebou, pohlcuje vše, co je ji v cestě, dokud neskončí v údoli, kde pohřbí vše pod sebou. Pak začínají záchranné práce. Pichají se sondy jedna vedle druhé a když se vytáhne kousek oděvu nebo něco jiného, co svědčí o tom, že je tam zasypaný člověk, začíná se pracovat na záchrani.

Všimáme-li si svého okolí, zjistíme záhy, kolik takových „sociálních lavin“ se vyskytuje mezi lidmi, někdy žel, i mezi věřícími! Mám právě na mysli velmi aktuální „lavinu lhostejnosti“. Kdesi kdosi řekl, že je mu něco jedno — tím to začalo, teď to pokračuje — a zachvacuje postupně jednoho po druhém...

„Mě to nevadí.“

„Hm, ale se mnou při tom nepočítej!“

„Když se ti chce, tak si to udělej, mně na tom nezáleží.“

„Já to stejně nevytrhnu.“

„Já mám dost svých starostí.“

„Vždyť je to beztak všecko zbytečné.“

Lavina lhostejnosti není však naštěstí taková, že by se jí nedalo uniknout. Nemá právo na ty, kdo proti ní bojují. Komu to je však jedno, už je v ní. Takovým může pomoci jen „horská služba“ — záchranná akce těch, kterým lhostejnost není lhostejná.

Kam patříš a chceš patřit ty? K „horské službě“ nebo je ti to jedno? Jaké místo máš pro Krista? Pro jeho čest a slávu? Pro jeho dílo evangelia, pro jeho lid?

Ještě jedna poznámka pro ty nerozhodné na závěr: existují také jiné laviny — pozitivní. Např. lavina zájmu, nadšení k práci pro Pána, lavina radosti ze záchrany v Pánu Ježíši, apod. Někdo tomu říká „duchovní probuzení“. Snaž se strhnout takovou lavinu! Jak?

1. Mnoho zmůže modlitba spravedlivého opravdová (Jk 5:16).
2. Začni sám u sebe a nečekej na druhé.
3. A nepohrdnej dnem malých počátků.

-vý

NA
POČÁTKU

ŠTVOŘIL
BŮH
NEBE
A
ZEMI

(1. Mojž. 1:1)

No dobré, ale co dělal Bůh předtím? Co bylo „před ustanovením světa“? Krásnou odpověď nám dává verš: vyvolil nás v Něm před ustanovením světa, abychom byli svati a nepoškvrněni před obličejem jeho v lásku (Ef 1:4). Podobné říká 1Pt 1:19–20. Ale můžeme se ptát dále: „A co bylo před tím?“

Víme, že Bůh je věčný (Ex 3:15, Dt 33:27, Ž 48:15, Jr 10:10, R 16:26). Jestliže před stvořením světa, před „počátkem“ prostě byl a „užíval volného času, nedělal nic“ a najednou Mu napadlo stvořit svět, pak není ve své podstatě věčný, existuje v pohybu a vývoji. A to není pravda.

Fyzikové zjišťují, že čas je funkci hmoty a prostoru. To znamená, že pokud nebyla hmota, nebyl ani čas. Bůh tedy nesivořil svět v čase, ale SOUCASNĚ s časem. (Slovo „stvořit“ v obvyklém významu však znamená něco, co vzniká a co před tím nebylo a tedy již předpokládá pojem času. Proto nejsme schopni přesně popsat, co se mini větou, že byl stvořen čas. Tuto nesnáz snad odstraňuje původní text, ve kterém je pro pojem „stvořiti“ v Gn 1 jiné slovo než pro „stvořiti“ v jiných místech Písma.)

Snad i proto je pro Boha „tisíc let jako jeden den a jeden den jako tisíc let“ (2Pt 3:8). Bůh neexistuje v čase, ale mimo čas, nad časem. Celý průběh vesmíru, všechny události jsou pro Něho věčnou přítomností. V tomto smyslu můžeme pod pojmem „věčnost“ rozumět neukonečný časový interval, ale existenci mimo čas. Takové byti si však my, omezeni prostorem, časem (časností) a hmotou (tělem) nemůžeme představit (Job 42:3, 1 K 2:9).

Ted' se vám asi zdá, že to všechno je sice pěkné, ale že byste se bez takových abstraktních úvah docela dobře obešli. Podstatné je přece vědět to, co se nás dotýká teď a zde. Pokusím se ukázat, jak mě potěšila a povzbudila i tato úvaha o čase.

Víme, že spasen bude ten, kdo uvěří v Pána Ježíše (Sk 16:31, R 8:29, Ef 1:4). Tak tedy jaký vliv může mít na mě spaseni moje vira, jsem-li předurčen (nebo nepředurčen) k spasení „od ustanovení světa“? Nebo si snad slovo Boží odporuje? Je-li pravda Sk 16:31, pak nemůže být pravda Zj 17:8 ad.

Z těchto (zajisté scestných) úvah nás vysvobodi pohled na tuto otázkou v širších souvislostech Písma a „sub speciae aeternitatis“ (pod zorným úhlem věčnosti). Můžeme ztotožnit pojmy „spasení“ a „život věčný“ (J 3:16, J 3:36). Na začátku jsme ukázali, že život (život na věčnosti) není neomezený život v čase, ale život mimo čas. Tedy věčný život není pokračováním života časného, pozemského, ale život kvalitativně zcela nový. A tento nový život má člověk, který uvěří v Pána Ježíše (J 6:47). A v Pána Ježíše můžeme věřit a věříme už (nebo ještě) v časnosti, a tedy i věčný život máme už v časnosti. Jak je to možné? Ke spasení, věčnému životu je nutná oběť Pána Ježíše (Iz 53:5, Ž 9:22, R 5:17 n), která se sice udála v konkrétním čase a prostoru, ale svou podstatou a zaměřením je věčná, nadčasová (sr. Zj 5:6). Tedy při obrácení a znovuzrození se dotýkáme věčnosti, tím pro nás přestává existovat čas a když je „od ustanovení světa“, věčně.

A na tom, (i když nejen na tom), je založena naše jistota spasení.

-zpil

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL

14

DEN SMÍRENI

"Nebo v ten den očistí vás, abyste očištěni byli, ode všech hřichů svých očištěni budete... očišťovati pak bude kněz, který jest pomazaný..."

3. Mojžíšova 16:30, 32a

Roku 1924 jsem začal svou práci v místě, kde lidé neměli křesťany v lásce. Stále znova a znova jsem slýchával: „Nepotřebujeme faráře a náboženství!“

A já jsem právě tak stereotypně odpovídám: „Zcela správně, ale potřebujete Spasitele!“ Chtěl bych se teď zeptat: Je to pravda? Zcela jistě je to pravda. Když Svatého Spasitele! pak se smíříme radovat z novozákonného poselství. Tento Spasitel si to připomeneme, pak se smíříme radovat z novozákonného poselství. Tento Spasitel totiž je pro nás připraven. Podívajte, visí na kříži na Golgotě. A nad ním je napsáno plamenným písmem: „Kdo ke mně přichází, nebude zavržen!“

Náš rozum teď namíte – hledat Spasitele na kříži? Proč právě na kříži? V tak potupné a nedůstojné situaci?

Tajemství kříže nebudeme schopni nikdy plně odhalit. Ale Bible nám dává přece jen odpověď na tuto otázkou. A tak se dnes chceme ptát: CO SE STALO NA KŘÍŽI? Vraťme se ale teď k našemu textu.

1. Velký den smíření

Náš text hovoří o zvláštním ustanovení ve starém Izraeli. Jednou ročně se lid shromázdil v chrámu. Lidé se tlačili na nádvoří. A okolo stály tisíce, které zde již neměly místo. Za úplného ticha zabíl velekněz oběť, zachytí její krev do mýsy a pak s ní šel do svatyně, kam směli jenom kněží. Ta byla oddělena obrovskou oponou, od svatyně svatých, v níž přebýval Bůh. Tam nesměli ani kněží. Pouze jednou v roce, v den smíření, šel velekněz za tuto oponu a kropil tam krví před Bohem. To jsou prastaré obřady, které už dnes upadly v zapomenutí. Při jejich popisu přicházíme v našem textu ke slovům, která značí moderním lidem úplně cize, jako „smíření“, „očištění od hřichů“. Taková slova neslyšíme v rozhlasu, nečteme o nich v novinách „očištění od hřichů“. Ani moderní šlágr je nepoužívají. Ale přece je nich a nehovoří se o nich v kinech. Ani moderní šlágr je nepoužívají. Ale přece je nich něco zvláštního. Nejsme-li zcela mravně a duchovně otupělí, mluví do našeho nejhlbšího nitra. „Smíření s Bohem“, „očištění od hřichů“, „stát před Bohem“ – takové pojmy v nás probouzejí něco dálko zasypaného. Jsou jako vzdálený hlas domova. Probouzejí v nás touhu po zcela jiném životě. Dotýkají se našeho svědomí. Čím dál jim nasloucháme, tím větší touhu se v nás probouzí: „Takový den smíření potřebujeme, aby byl i v našem ubohém, povrchním a poplatném životě.“

Kde je chrám, v němž je možno dosáhnout smíření s Bohem? Je vůbec takový chrám? Odpověď zní: „Ano, je! Na Golgotě. Hodina smrti Pána Ježíše na kříži je dnem smíření pro celý svět, pro všechny národy, pro všechny rasy, pro tebe i pro mne.“

2. Velekněz

Vede-li někdo plamenné řeči proti „vládě kněží“, určitě najde vděčné posluchače. Tento odpor proti každé formě zneužití náboženství je však jen zbytek pozoruhodného dědictví, které nám zanechaly předešlé generace.

Naši otcové v dobách reformace objevili znovu, že našim veleknězem je Pán Ježíš. Proto se tak houževnatě bránili kněžím, protože jejich naděje spočívala v jediném pravém veleknězi – v Pánu Ježíši.

Stojí tedy za to, abychom si tohoto velekněze prohlédli bliže. Dejme se přitom věst našim čtenářům!

Právoplatné smíření s Bohem nemohl provést kdokoli, nýbrž pouze kněz, kterého k tomu určil a pomazal Bůh. A Bůh k této velekněžské službě určil svého Syna. Jíž v 110. Zámluvi mu říká prorocky: „Ty jsi kněz na věky...“ Nebo si vzpomeňme na události u Jordánu. Zde stojí veliký kazatel pokání Jan Křtitel. Lidé k němu přicházel a vyznávali své hřichy. Pak jeden po druhém vstupovali do řeky a nesli SVÉ viny. A pak přišel Pán Ježíš. Copak zde chtěl? Neměl přece žádný hřich. Byl jediný, kdo byl zcela čistý. A přece – nesl k Jordánu NASE hřichy. A když se takto představil jako velekněz, ozval se hlas ze světa věčnosti: „To je ten můj milý Syn, v němž se mi zalíbilo.“

Zde Bůh pomazal Pána Ježíše k velekněžské službě. A když pak přišel den smíření – onoho velikonočního pátku – tu přinesl tento pravý velekněz oběť smíření. Co měl obětovat, aby smířil nezměrnou vinu lidí? Přinesl tu nejlepší a nejcennější oběť: SAMA SEBE.

Vojáci, kteří přibývali Pána Ježíše na kříž, tomu nerozuměli. Proč za ně prosí: „Otče, odpusť jim, neboť nevěděli, co činí?“ My dnes to smíme vědět. Vysoko nad křížem Pána Ježíše jsou slova našeho textu: „Nebo v ten den... očistí vás... ode všech hřichů...“

Ach, Jezu Kriste, kdybys neměl tebe a kdybys za hřich nedal v oběť sebe, kde jinde byl bych našel léku zdroje pro rány svoje?

3. Otázka pro nás

Na začátku jsme se ptali: Co se stalo na kříži? Z této věcné otázky teď musí vyplynout otázka ijiná, zcela osobní: Stalo se tam něco i se mnou?

Apoštol Pavel použil v 2K 5 nás text a napsal: „Neboť Bůh byl v Kristu, v měru uvodiv svět se sebou, nepočítaje jím hřichů jejich, a složil v nás to slovo smíření.“ A pak naléhavě pokračuje: „Protož my... prosíme na místě Kristově: Smířte se s Bohem!“ Rozumíte tomu? Ta cizí a přece srdce jímající slova „smíření s Bohem“, „stát očištěn před Bohem“ se v kříži Pána Ježíše stávají skutečností. A tato skutečnost má proniknout do našich životů. Ano, od události na Golgotě smíme mit pokoj s Bohem, smíme být smířeni a očištěni od hřichů! Přijměme to věrou!

Před lety mne jednou pozvali moji přátelé na večeři. Ale já jsem ve shonu práce na pozvání úplně zapomněl. Později mi tito lidé řekli: „Vaše místo bylo celý večer prázdné.“

„Pod křížem Pána Ježíše máme připraveno místo. Je tam místo i pro tebe! Můžu zůstat prázdné?“

W. B.

POSVÄTNIE V RODINE

Ef 5:21-33

Evanjelium musí prinášať svoje ovocie i v rodine. Ved' v nej strávime najviac zo svojho života, tu môže byť nás život sledovaný ako pod mikroskopom. Slová apoštola Pavla: „hľa, všetko je nové“ platia v plnej mierke aj v manželstve. Musia sa tu prejavia znaky nového stvorenia, a treba, aby si to uvedomili obidvaja manželia. Dokazovať nový život v Kristu musí byť ich prvoradou snahou. Len tak budú môcť byť svedkami svojho Pána a bude zrejmé, že tvoria posvätenú rodinu.

V uvedenom odseku Písma vystupujú do popredia dva príkazy, ktorých splnenie je potrebné pre blažené manželstvo, a to: **láska a poddanosť**. Toto dvojice sa doolnúvie navzájom a sa aj vzájomne podmienuje. Ak miluje muž svoju manželku sebecky, bude aj jej poddanosť sebecká, vypočítává. Preto poddanosť manželky je zrkadlo, v ktorom manžel môže spoznávať kvalitu a charakter svojej lásky.

Svätý Duch nás tu poučuje, že poddanosť ženy je prejavom jej podriadenosti v bázní Božej (v. 21–22). To znamená, že tu nie je podriadenosť človekovi, ale Bohu, jeho zákonom. Žena má byť poddaná svojmu manželovi „vo všetkom“ v súhlase s Božou vôľou, a to neznamená otrockú poddanosť, ale dobrovoľne sa podriadenie v láске. Dnešný názor, že poddanosť ženy znamená jej menejcenosť, nemá nijaké zdôvodnenie Písma. Nie je menejennou ani pred Bohom ani pred ľuďmi. Je rovnocenná mužovi (1M 2:20), a naviac, je tu rovnosť skrbe dieľa Pána Ježiša Krista. Na základe toho „niet ani Žida ani Gréka, niet sluhu ani slobodného, niet muža ani ženy, lebo vy všetci ste jedno v Kristu Ježišovi“ (Ga 3:28). Obidvaja sú rovnaki pred Bohom, lebo obidvaja potrebujú spasenie. Iba hriech stavia ženu na druhé miesto (1M 3:16).

Pavel zdôrazňuje význam manželstva práve tým, že ho používa ako tieňový obraz vnútorného spoločného života Krista a Jeho cirkvi. Žena je porovnávaná s cirkvou a mužovi je postavený za predobraz Kristus. Ako sa vlastne podriaďuje cirkev Pánovi? Robí to v slobodnej poslušnosti na základe dobrovoľného osobného rozhodnutia. Tak sa má zachovať aj veriaci manželka. Manžel sa nesmie pozdvihnuť nad ženu, lebo „hlavou každého muža je Kristus“ (1K 11:3).

Šalamún predkladá v Prísloviach 31, 10–31 obraz poddanosti ženy:

1. Na prvom mieste nachádzame tu **dôveru** (v. 11). Je to krásne, keď žena považuje za svoje vyznanie, ak jej muž jej plne dôveruje. A ešte krajšie je, ak muž môže dôverovať v súťaži v jej chovani, v jej verności, čistotu, úprimnosť jej myšlienok, v stálej láskevost a nežnosť. Jej milý úsměv, ktorým privítala ustarosteného manžela prichádzajúceho z práce, musí vyvoláť u neho radosť z príchodu domov. Domov sa stane pre neho ešte príťažlivejším.

2. Robí svojmu mužovi dobré, a nie zlé po všetky dni svojho života (v. 12), lebo ho miluje. Nerobi tak iba v dňoch pohody, ale aj v ťažkých chvíľach života.

3. Je usilovná, práca je pre ňu radosťou, pracuje svojimi rukami so záľubou (v. 13).

4. Je podnikavá a vytrvalá, ako len láska môže byť. Prekonáva prekážky a ťažkosti, ktoré sa jej stavujú do cesty (v. 14), ona sa ich neďaká, lebo má výdatnú oporu v dôvere svojho muža.

5. Nepozná oddychu v starostlivosti o svoju domácnosť (v. 15) a pri tom ie spravodlivá. To znamená, že nechce nikomu ukrividliť, ale dozerá na to, aby nevniklo do domácnosti zlo.

6. Vo svojej práci je samostatná (v. 16), vie si ju zadať a tým tvorí hodnoty doma i mimo domu.

7. Je šedrá (v. 20–21). Pomáha tam, kde je jej pomoc potrebná. Neboji sa preto budúcnosti. Vedľ v pritomnosti dobre spravuje hrivny, ktoré jej zveril Pán.

8. Nie je len ozdobou svojho muža, ale dopomáha mu k tomu, aby si ho vágili aj iní. V dejinách Božieho ľudu môžeme veľmi dobre pozorovať, že veľkým Božím pracovníkom na Pánovej vinici stáli verne po boku ich manželky (v. 23).

9. Vie sa ovládať, nenarobi zbytočných rečí a svojim jazykom nikoho neraní (v. 26). Ťažko je vyrátať, kol'kym neprijemnostiam a mrzutostiam sa týmto predíde.

10. Je krásna (v. 30), lebo žije v obecenstve s Pánom. Odráža sa to napokon v tom, že si ju jej deti vázia a jej muž ju chváli (v. 28–29). Takáto žena nežije zbytočne na tejto zemi a odmena ju neminie (v. 31).

Povinnosti mužov (Ef 5:2–23).

1. **Zodpovednosť.** Má byť hlavou rodiny (v. 23). Je to úloha väčšia a ťažšia ako poddanosť ženy. Hlava má nielen právo, ale o veľa viac povinnosti, čo si musí každý veriaci muž dobre uvedomiť. Tam, kde muž neplní svoje povinnosti, stráca autoritu v rodine. Muž sa má starať za každú cenu o blaho svojej rodiny. Ľahšie to dokáže, ak má výdatnú pomoc vo svojej manželke a v poslušnosti dietok.

2. **Láska k vlastnej žene.**

Mužovia majú milovať svoje manželky. Je to v texte spomínané až trikrát (v. 25, 28, 33). Každý prejav lásky ukazuje na iný podklad.

a) Kristus svojou láskou k cirkvi je vzorom pre mužovu lásku k manželke (v. 25).

Kristova láska je dokonalá, nemeniteľná. Je čistá, nesebecká, hotová sa obetovať. Povinnosť muža milovať svoju ženu je v Písme vyzdvihnutá veľmi vysoko tým, že sa pripodobňuje Kristovej láске, ktorá dokázala Božiu lásku. V gréckine sú pre „lásku“ tri výrazy. Iný je výraz pre lásku telesnú, iný pre priateľskú, bratskú. Tu je však uvádzaný výraz z kmeňa „agape“ s jeho odvodeninami. Agape znamená lásku, ktorá pochádza od Boha. Je to láska, ktorá hľadá blaho a dobro iného, nehľadá svoje. Boh touto láskou miluje svet, ktorý o ňu nestál. Kristus sa z tejto lásky obetoval za hrievníkov. Je pravda, že nikdy nedosiahne muž výšku Kristovej lásky, ale jeho láská má stále rásť pod vplyvom Kristovej lásky.

b) Tak sa mi vidí, že Pavel nechce vynechať ani tých mužov, ktorí by si netrúfali čo aj len náznakom milovať tak, ako miloval Kristus, a preto im ukazuje na lásku k vlastnému telu (v. 28). Vedľ, ak by muž nemiloval svoju ženu, ktorá je súčasťou jeho tela, nemôže milovať ani seba. Taký človek je bez lásky. A môže byť veriaci človek bez nej?

c) Človek miluje nielen svoje telo, ale aj svoje vlastnosti, charakter, obdarovania, teda duševné hodnoty. A preto apoštol Pavel chce ukázať, že i v tomto zmysle je povinnosť mužov tiež milovať manželky, a to práve tak ako samých seba (v. 33).

3. **Milovať až k prejavu posvätenia** (v. 26 a 27).

Kristova láska nebola samoúčelná. Viedla k očisteniu a k posväteniu cirkvi. Taká musí byť aj snaha muža. Takýto muž sa bude snažiť odstraňovať manželkine chyby, nebude ich vynášať, vedľ ju má očísťovať. Potom má ju posväčovať. Spôsob je tu uvedený v Písme. Každá rodinná pobožnosť je službou posväčovania rodiny. Denné čítanie Božieho slova, plánovanie pod jeho vplyvom, premýšľanie je očisťovanie kúpeľom vody „slovom“. Tako budú môcť byť odstránené z rodín všetky tvrdosti a rozličné zlé vlastnosti, hovorené reči, ale slová budú vždy ľubezné, spríjemnené soľou – pravdou (Ko 3:6). Tam, kde je vyliata Božia láska – agape – do srdca človeka (Rim 5:5), nemôže sa iné než milovať.

4. **Láska chová a opatruje** (v. 29).

Manželská láska, teda aj láska mužova, je veľmi praktická. Treba milovať nie slovom, ani jazykom, ale skutočom a pravdou (1J 3:18). Skutky sa dokazujú v starostlivosti o všetky potreby rodiny, a pravda v tom, že sami konáme pravdivo, pravdu podporujeme, aj keby nám bola nemilá a hlavne, že všetkých vedeieme k Tomu, ktorý je sám tou pravdou a ňou chce človeka vyslobodiť. To znamená, že pôsobí pokoj, stará sa o to, aby slabí a nemocní neutrpeli újmu a boli uzdravení.

Vzájomné povinnosti manželov

Sú veľké. Možno ich splniť a naplniť, ak sa dáme viesť sväтыm Duchom. Sami to ľažko dokážeme. A požiadavka dokazovať nový život v Kristu zasahuje až do najvnútorenejšej oblasti nášho súkromého života. Zasahuje až do nášho srdca. V rodine sa nedá pretvárať, vedľ všetci jej členovia nás môžu sledovať v každej situácii a za každého citového rozladenia. Práve tu musíme dokázať, že sme Kristovi, aby naším nesprávnym životom neutrpela dôstojnosť nášho chodenia s Kristom a tým aj naše svedectvo o Nom. Nech teda platí pre každú veriacu rodinu heslo: „Jeden každý nech sa ľubi bližnemu na dobré“ (R 15:2)!

Ako je to v našich domácnostiach? Vládne v nich pokoj, láska, poddanosť a dobrota? Keď úd nie je podriadený hlave a neposlúcha, znamená to, že človek je chorý. Podobne je tomu aj v rodinnom živote. – Zamyslime sa teda, prečo je toľko chorých manželstiev? No, nehľadajme chyby a nedostatky u tých druhých! Zamyslime sa nad tým, kde sme sami urobili chybu a snažme sa ju s pomocou sväteho Ducha aj odstrániť! Potom bude aj naša rodina predstavovať kus raja na zemi a zjavovať veľké tajomstvo Kristovej lásky k cirkvi.

J. D.

Nemôžeme si dovoliť hru s ohňom alebo s hadom, nemôžeme sa nazdávať, že hriech prinesie pravé potešenie.

Být „dlouhověký a plný dnů“ je zvláštní Boží milost. Naše sestra MARIE ULAHLOVÁ z Gottwaldova se dožila 80 let. Uvěřila v Pána Ježíše již v mládí. Celý svůj život oddala do Jeho služby, kterou zasvětila nejen svým nejbližším, ale i všem spolužkoupeným, jimž zůstává až doposud příkladem věrné a radostné služebnice v díle Páně.

Nové milosti Boží do dalších dnů ji přeji ve smyslu jejího celoživotního vyznání Ž 71:17-18 jménem všech, kdož ji znají a s láskou vzpomínají —

věřící ze sboru Gottwaldov

Na únorovém společném shromáždění byla službou na 2K 8:2-3, 5 připomenuta událost, na kterou mysleli bratři a sestry brněnského sboru. V jeho středu žijí manželé DOROTÍKOVI, kteří před 60 lety uzavřeli sňatek. Jsou nenápadními, ale věrnými následovníky svého Pána, kteří láskou bratrskou opravdu žijí. K jejich výročí jim přišli zapívat a společně se s nimi potěšit někteří věřící domácího sboru.

-dr

Predposledný deň minulého roku odišla k Pánovi milá sestra ZUZANA VAŇKOVÁ z Nolčova vo veku 64 rokov. S vďakou spominame na její 45 ročnú púť s Pánom, keď spolu so svojim milým manželom v čase potreby poskytli aj svoj dom k zhromažďaniu Božieho ľudu. Potešuje nás nádej, že opäť uzrieme jej tvár, keď všetci budeme premenení a vytrhnuti k Pánovi. Potom bude naša radosť plná a nikto jej od nás nevezme. Pri veľkej účasti veriacich i spoluobčanov na pohrebe slúžili Božim Slovom bratia Šimko, Abrman a Oboril.

-Obo

Dňa 5. 9. 1979 ukončil svoju pozemskú púť brat LUDOVÍT TOMES z Nandráša, okres Rožňava. Počiatok jeho nového života v Pánu bol v USA, kde žil v úzkom obecenstve s milou rodinou br. Sirackého. Pán mu daroval 83 rokov života, z ktorých v obecenstve s Pánom prežil 54. V starobe ho Pán potešil tým, že naplnil jeho modlitby. Pánu Ježišovi sa odovzdala aj jeho manželka Zuzana. Spolu prichádzali do zhromaždenia v Batizovciach a pravidelné obecenstvo mali aj s bratmi Bratskej jednoty baptistov v Jelšave. Na pohrebe Božie Slovo zvestovali bratia Pribula, Oboril a Olexa.

-Obo

Po krátké nemoci ve věku 83 let byl do věčného domova přenesen milý bratr JOSEF KORYTÁŘ ze sboru ve Valašském Meziříčí. Spolehl na plně dosačující oběť Pána Ježíše Krista i pro jeho spasení před 30 lety. Věřící se zúčastnili jeho pohřbu dne 3. 4. t. r.